

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ-Δ.Υ. ΕΡΓΑΣΙΑΚΩΝ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΧΩΡΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 50 • 106 80 • ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ.: 213 1616900 - 213 1616918 • FAX: 213 1616919

ΑΠΟΦΑΣΗ του 6ου ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ της Π.Α.Σ.Κ.-Δ.Υ.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΑΡΧΩΝ, ΘΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΩΝ

ΑΘΗΝΑ – ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ «ΝΟΒΟΤΕΛ» – 24 ΚΑΙ 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2010

1. Κρίση – αίτια της κρίσης:

Ο 21^{ος} αιώνας άρχισε και συνεχίζεται με την εμφάνιση της νέας παγκόσμιας βαρβαρότητας που φέρει το όνομα παγκοσμιοποιημένος νεοφιλελευθερισμός.

Η παγκόσμια ιστορία αλλάζει σελίδα, οι κοινωνικές και πολιτικές εξεγέρσεις για το σοσιαλισμό, για μια καλύτερη κοινωνία που ήταν το κυρίαρχο στοιχείο του 20^{ου} αιώνα, παραχωρούν τη θέση της στις αγορές και το ασύδοτο κέρδος στο χρηματιστηριακό κεφάλαιο και το τραπεζικό σύστημα.

Η παγκόσμια καπιταλιστική κρίση καθορίζει τις εξελίξεις στο οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Είναι επομένως προτεραιότητα για μια ξεκάθαρη πολιτική απάντηση για τα αίτια αυτής της οικονομικής κρίσης και τους τρόπους αντιμετώπισης σε όλα τα επίπεδα.

Ο σημερινός τρόπος παραγωγής έχει μέσα του το σπέρμα των κρίσεων. Γεννά τις κρίσεις σαν αποτέλεσμα των αντιφάσεων του.

Ανάμεσα στον κοινωνικό χαρακτήρα της παραγωγής και στην ατομική μορφή ιδιοποίησης των αποτελεσμάτων της. Υπέρτατος στόχος το κέρδος και η εκμετάλλευση.

Η σημερινή κρίση στο παγκόσμιο επίπεδο είναι κρίση υπερ-παραγωγής και υπερ-εκμετάλλευσης.

Πριν από την κρίση εμφανίζεται ένας κορεσμός και μια προσπάθεια του συστήματος να επεκτείνει μέσω της «πίστης» τεχνητά και προσωρινά τα όρια της αγοράς. Έτσι αναπτύσσεται η κερδοσκοπία των τραπεζών και των αγορών πλασματικών κεφαλαίων που δεν τους ανήκουν.

Η αιτία, λοιπόν, των κρίσεων είναι στην ρίζα αυτού του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και στις σχέσεις ιδιοκτησίας.

Η «κερδοσκοπία», οι «φούσκες», οι καζίνο-χρηματιστηριακές συναλλαγές, τα «υπερκέρδη των πολυεθνικών» κτλ. είναι το αποτέλεσμα.

Με το ξέσπασμα της κρίσης αναπαράγεται και διευρύνεται έντονα η οικονομική και κοινωνική ανισότητα που υπάρχει στο σύστημα, αυξάνει η ανεργία και η φτώχεια, περικόπτονται κοινωνικά δικαιώματα, διευρύνονται τα κρατικά ελλείμματα καταρρέουν κράτη και τραπεζικά συστήματα.

Αυτά τα χαρακτηριστικά έχει η σημερινή κρίση η οποία δεν είναι περιστασιακή. Ήταν και είναι η σοβαρότερη σε παγκόσμιο επίπεδο μετά το 1929.

Οι κυβερνήσεις και οι Εθνικές πολιτικές είναι υπό τον έλεγχο των διεθνών κέντρων και ειδικά σε περιόδους οικονομικής κρίσης έχουν ρόλο απλού διεκπεραιωτή.

Ζούμε πραγματικά σε μια νέα εποχή. Έχουν διευρυνθεί και μεγεθύνονται διαρκώς οι οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες. Ο ανταγωνισμός είναι βασικός παράγοντας για την επιβίωση μεταξύ των οικονομιών και οι αγορές προσδιορίζουν τα μέγεθθη της οικονομικής ανάπτυξης, τα δε κοινωνικά δικαιώματα και ο Δημόσιος τομέας είναι διαρκώς στο στόχαστρο των νεοφιλελεύθερων πολιτικών.

Η κρίση θέτει σε αμφισβήτηση το μέλλον της Ευρώπης. Οι μηχανισμοί στήριξης δεν υπάρχουν και οι πολιτικές αντιμετώπισης του προβλήματος είναι μια μονεταριστική πορεία.

Οι αντιθέσεις έρχονται στο προσκήνιο και οι περιορισμοί αφορούν μόνο τις αδύναμες οικονομικά χώρες. Η αλληλεγγύη είναι ανύπαρκτη και οι προστατευτικές τάσεις κάνουν την εμφάνισή της. Το ευρώ διαρκώς διολισθαίνει.

Αυτές οι πολιτικές έχουν πρωταγωνιστή την Γερμανία, στην μετά την ενοποίηση (Δυτική Γερμανία και Ανατολική) με ευνοϊκή μεταχείριση στο νόμισμά της, έχει αποκτήσει ισχυρό οικονομικό προβάδισμα έναντι των άλλων Ευρωπαϊκών κρατών. Έχει πλεόνασμα στο εμπορικό ισοζύγιο στην Ευρωπαϊκή Ένωση και προσπαθεί να καθοδηγήσει την Ευρωπαϊκή πορεία με βάση τα δικά της συμφέροντα.

Η πλήρης οικονομική και πολιτική ενοποίηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης ήταν και είναι σήμερα ουτοπική. Όλες οι σημαντικές αποφάσεις για την οικονομία τις παίρνει η Ε.Κ.Τ., της οποίας ηγούνται ορισμένοι τεχνοκράτες τραπεζίτες που δεν υπόκεινται σε κανένα πολιτικό έλεγχο. Η κύρια εκτελεστική αλλά και νομοθετική εξουσία μοιράζεται ανάμεσα στην Κομισιόν και τα συμβούλια κορυφής (Πρωθυπουργοί και Υπουργοί) με έκδοση οδηγιών που πολλές φορές κάνουν την «βρώμικη δουλειά» όταν οι Εθνικές κυβερνήσεις υπολογίζουν το «πολιτικό κόστος».

Το Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο έχει επί της οποίας μόνο συμβουλευτικό χαρακτήρα παρά το γεγονός ότι είναι ένα σώμα που συμμετέχουν εκλεγμένοι.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν το «δημοκρατικό έλλειμμα» και η «Ευρωπαϊκή απορριψη» που αναπτύσσεται, όταν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές προσπαθούν να επιβληθούν μέσω το σταθεροποιητικών προγραμμάτων και Δ.Ν.Τ. για να «αναχαιτίσουν» την κρίση. Προγράμματα λιτότητας, που ανατροφοδοτούν και βαθαίνουν την ύφεση, που καταδικάζουν τους λαούς σε φτώχεια.

Απέναντι σε αυτές τις πολιτικές το σοσιαλιστικό και το συνδικαλιστικό κίνημα σε παγκόσμιο αλλά και σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, ειδικά τα τελευταία 20 χρόνια, ουσιαστικά ακολούθησε παθητική στάση και πολλές φορές συμβιβάστηκε σε μια νεοφιλελεύθερη πολιτική με πολλές συναινέσεις και συμφωνίες με τις αγορές και την εργοδοσία (ιδιωτικό και Δημόσιο). Είναι χαρακτηριστική η στρατηγική του «τρίτου δρόμου», του «σοσιαλιστή» Τόνυ Μπλέρ.

Έτσι η Ευρώπη, με τις διάφορες συνθήκες (Μάαστριχτ, Λισσαβόνα κτλ.) αποκρυσταλλώθηκε όλο και περισσότερο σε ένα εμπορικό συνασπισμό. Η κοινωνική Ευρώπη παραχώρησε την θέση της στην νεοφιλελεύθερη Ευρώπη.

Οι Ευρωπαίοι πολίτες δέχονται ήδη τις επιδράσεις της Ευρωπαϊκής ανασυγκρό-

τησης, του κεφαλαίου, της συρρίκνωσης του Δημοσίου και του Κοινωνικού κράτους, της άνισης κατανομής του πλούτου, της κατεδάφισης των κοινωνικών δικαιωμάτων, της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων, της εμφάνισης νέων μορφών φτώχειας, της εμφάνισης μεγάλων μεταναστευτικών ρευμάτων από την Ασία και την Αφρική, χωρίς δυνατότητες υποδοχής, απορρόφησης και εξασφάλισης αξιοπρεπούς διαβίωσης στους μετανάστες.

2. Οικονομική Κατάσταση της Ελλάδας το 2004-2009:

Η Ελλάδα με πολιτικές διακυβέρνησης, συνεχώς λιτότητας για τους εργαζόμενους, αλλά παροχών για τις μεγάλες επιχειρήσεις, χωρίς επενδυτικό αντίκρισμα, με εκτεταμένα τα φαινόμενα της διαφθοράς, της παραοικονομίας και της φοροδιαφυγής για τους έχοντες και κατέχοντες, με αναπτυσσόμενα παρασιτικά κυκλώματα και μέσα στο Δημόσιο τομέα, κατασπατάλησε τους οικονομικούς πόρους και της αναπτυξιακές δυνατότητες που τους δόθηκαν. Ήταν η μόνη Ευρωπαϊκή χώρα που δεν κατόρθωσε να μετασχηματίσει τους κοινοτικούς πόρους και τις επιδοτήσεις σε πραγματική ανάπτυξη. Η διόγκωση του Δημοσίου χρέους και η κρίση στο ασφαλιστικό σύστημα ήταν επομένως η κατάληξη αυτής της διαχειριστικής πολιτικής πορείας που είχε κορύφωση την περίοδο 2004-2009, με τα καταστροφικά γνωστά αποτελέσματα.

Μετά την εκδήλωση της παγκόσμιας κρίσης, με δεδομένα όμως τα διαχρονικά προβλήματα της οικονομίας, με την ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική της περιόδου 2004-2009, με φαινόμενα διαφθοράς και καμιάς πολιτικής αντιμετώπισης του αυξανόμενου χρέους, ειδικά το 2007-2009, η χώρα οδηγήθηκε στα πρόθυρα της κατάρρευσης.

Το έλλειμμα της γενικής κυβέρνησης διαμορφώθηκε από το 3,6% του Α.Ε.Π. του 2007, στο 7,7% του Α.Ε.Π. το 2008 και στο 12,9% του Α.Ε.Π. το 2009.

Η εξέλιξη δε διαχρονικά του χρέους της κεντρικής κυβέρνησης ήταν το 2003 175 δις ευρώ, το 2004 έφθασε στα 201 δις ευρώ, το 2005 στα 215 δις ευρώ, το 2006 στα 226 δις ευρώ, το 2007 στα 239 δις ευρώ, το 2008 στα 262 και το 2009 στα 300 δις ευρώ.

Ταυτόχρονα το εξωτερικό χρέος της χώρας, (σύμφωνα με την Τράπεζα της Ελλάδας) αυξήθηκε κατά 41,2 δις ευρώ το 2009 έναντι του 2008. (Το εξωτερικό χρέος καταγράφει όλες τις υποχρεώσεις της Ελλάδας έναντι άλλων χωρών, κατά τομέα οικονομίας). Από 222 δις ευρώ το 2005 εκτινάχθηκε στα 403 δις ευρώ το 2009 που είναι 168,2% του Α.Ε.Π. Πρόκειται για εξέλιξη που απορροφά αυξανόμενο μερίδιο του Α.Ε.Π., με συνέπειες για τις επενδύσεις, την ανάπτυξη και το βιοτικό επίπεδο.

Παράλληλα η μεταφορά πλούτου στους επιχειρηματίες, στις τράπεζες, στους μεσάζοντες, στους προμηθευτές, στους ημέτερους με χαριστικές ρυθμίσεις, με μειώσεις φορολογικών συντελεστών, με αδιαφανείς συμβάσεις και διαδικασίες, με κατασπατάληση της Δημόσιας περιουσίας κτλ. μεγέθυνε την κοινωνική κρίση, αύξησε τις ανισότητες, διεύρυνε τα ελλείμματα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η εξέλιξη της ακαθάριστης αποταμίευσης της Γενικής

Κυβέρνησης (Δημόσιο) ήταν -2,1% το 2007, -3,7% το 2008 και -10,1% το 2009, ενώ η ακαθάριστη αποταμίευση του ιδιωτικού τομέα ήταν +9,6% το 2007, +10,7% το 2008 και +15% το 2009 παρά την κρίση.

Αυτή η ανισοκατανομή συνδέεται με τα υψηλά ελλείμματα στο Δημόσιο τομέα, με ένα αναπτυξιακό πρότυπο που βασίζεται στην ιδιωτική κατανάλωση και στις εισαγωγές και κύρια με την φοροδιαφυγή και την παραοικονομία στον ιδιωτικό τομέα.

Επομένως ο τρόπος διακυβέρνησης και «εκτέλεσης» πολιτικών οδήγησε την Ελληνική οικονομία σε ύφεση, σε ασφυξία, σε έλλειμμα εμπιστοσύνης και αξιοπιστίας.

Το 2009 το Α.Ε.Π. διαμορφώθηκε στο -2%, η ανεργία στο 10%, η ιδιωτική κατανάλωση στο -1,8%, οι ακαθάριστες επενδύσεις, κεφαλαίου στο -13,9%, οι κατοικίες στο -21,7%, η εγχώρια ζήτηση στο -2,5%, οι εξαγωγές αγαθών -11,6%, ο όγκος του λιανικού εμπορίου στο -21,6%, ο δείκτης βιομηχανικής παραγωγής -9,3% κτλ.

Παράλληλα όμως εκτιμάται ότι το 2009 η παραοικονομία ήταν 80 δις, οι βεβαιωθέντες και ανείσπρακτοι φόροι 30 δις, οι συνολικές οφειλές 850.000 οφειλετών (κυρίως Ι.Κ.Α. και Ο.Α.Ε.Ε.) 12 δις, η φοροδιαφυγή 20 δις, το ενεργητικό των Τραπεζών 570 δις, οι συνολικές ιδιωτικές καταθέσεις 240 δις. **Οι μισθωτοί πλήρωσαν φόρους 10,8 δις, ενώ οι επιχειρήσεις 3,8 δις, η πραγματική φορολόγηση για τα κέρδη στην Ελλάδα ήταν 15,9%, όταν στην Ευρωπαϊκή Ένωση ήταν 33%, η δε φορολογική επιβάρυνση της εργασίας ήταν 35,1%.**

Οι Ελληνικές Τράπεζες έχουν αντλήσει ως ρευστότητα μέχρι σήμερα 78 δις από το Ε.Κ.Τ. με 1%, αλλά το Δημόσιο συνεχίζει να δανείζεται άνω του 5%.

Τα στοιχεία λοιπόν αυτά δείχνουν ότι η Ελληνική οικονομία έχει δύο πλευρές. Την πλευρά των χρεών και των ελλειμμάτων και την πλευρά των κερδών, των Τραπεζών, της παραοικονομίας και της φοροδιαφυγής. Η Ελληνική οικονομία έχει «πολύ λίπος» κατά την έκφραση εκπροσώπου της Τρόϊκα.

Πλούτος υπάρχει αλλά είναι σε λίγους. Η κατάσταση αυτή συνεχώς διευρύνει τις ανισότητες και λειτουργεί ως μια βασική αιτία των σημερινών δημοσιονομικών ελλειμμάτων της Ελλάδας.

3. Πολιτικές αντιμετώπισης της κρίσης:

Αυτή η κατάσταση της οικονομίας των δύο όψεων: της ύπαρξης των μεγάλων ελλειμμάτων αλλά και των υψηλών κερδών, του προκλητικού πλούτου αλλά και της ανεργίας, των αρνητικών δεικτών και της ύφεσης αλλά και της παραοικονομίας, φοροδιαφυγής και εισφοροδιαφυγής, με το Δημόσιο χρέος να αγγίζει το 2010 τα 320 δις με μεγάλες αναπτυξιακές δυνατότητες αλλά και μηδενική σχεδόν απορροφητικότητα του Ε.Σ.Π.Α., με δανεισμό του Δημοσίου με 6% από τις αγορές κτλ. πρέπει να αλλάξει.

Οι προεκλογικές δεσμεύσεις «αλλάζουμε ή βουλιάζουμε», «ανακατανομή του εθνικού πλούτου» και «λεφτά υπάρχουν» είχαν εντοπίσει το πρόβλημα και τον πυρήνα της ακολουθητέας πολιτικής, σύμφωνα με τα δεδομένα γιατί τα στοιχεία ήταν γνωστά (σειρά αναλύσεων) από Ευρωπαϊκή Ένωση, Διεθνείς και Ελληνικούς Οργανισμούς,

την Τράπεζα της Ελλάδος κ.τ.λ. και από την εξέλιξη του κρατικού προϋπολογισμού.

Η πολιτική δέσμευση και το κοινωνικό συμβόλαιο για την ανατροπή της νεοφιλελεύθερης πολιτικής ήταν σαφές.

Ήταν κοινωνική απαίτηση και ελπίδα του λαού. Άμεση ανακατανομή του εθνικού εισοδήματος υπέρ των χαμηλών και μεσαίων εισοδηματικών τάξεων, άμεση ριζική φορολογική μεταρρύθμιση και κτύπημα της παραοικονομίας, φοροδιαφυγής και του «μαύρου χρήματος».

Άμεσα μέτρα οικονομικής ανάπτυξης και επενδύσεις για την δημιουργία νέων θέσεων εργασίας στην πράσινη οικονομία, γενναία μέτρα αύξησης των δαπανών κοινωνικής πολιτικής για Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, Ασφάλιση.

Ενίσχυση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων με εισοδηματική πολιτική και πέραν του πληθωρισμού.

Άμεση - ταχύτατη στελέχωση, αξιοκρατία, αποτελεσματικότητα και αναβάθμισης του Δημόσιου τομέα για να μπορεί να είναι ισχυρός μοχλός ανάπτυξης της Ελληνικής οικονομίας. Η μετεκλογική όμως πολιτική απέιχε από τις προεκλογικές δεσμεύσεις. Αλλαγή έγινε αλλά σε αντίθετη κατεύθυνση. Αναγκαία σκληρά και άδικα μέτρα για τους εργαζόμενους και ειδικά για τους Δημοσίους Υπαλλήλους χαρακτηρίστηκαν.

Δραματική περικοπή του εισοδήματος, με διαδοχικές αυξήσεις του Φ.Π.Α. και της έμμεσης φορολογίας, ανατροπές στο ασφαλιστικό και αλλαγές της δομής του Δημόσιου Κοινωνικού χαρακτήρα του.

Τα μέτρα αυτά ξεπερνούν τα πλαίσια της πολιτικής φυσιογνωμίας της παράταξης. «Οι αποφάσεις που πάρθηκαν για την διάσωση της χώρας δεν ήταν αποτέλεσμα ιδεολογίας αλλά ανάγκης», δήλωνε ο Υπουργός Οικονομικών.

Διάσωση όμως της Ελλάδας είναι δύσκολο να υπάρχει με τους όρους και τις διαδικασίες που επιβάλουν διαρκώς χωρίς αναπνοή οι αγορές, οι κερδοσκόποι και η Τρόϊκα.

Η Ελλάδα οδηγήθηκε από τις διεθνείς αγορές και τους Ευρωπαίους εταίρους μας στα πιο σκληρά «σταθεροποιητικά – μονεταριστικά» προγράμματα που γνώρισε η χώρα μας μετά την μεταπολίτευση.

Την τύχη της Ελλάδας εκτός των δικών της διαχρονικά ευθυνών καθόρισαν ξένοι παράγοντες, διεθνείς οίκοι, Τράπεζες. Η Ελλάδα σήμερα βρίσκεται σε ουσιαστική «κατοχή» του Δ.Ν.Τ. και της Ε.Κ.Τ. (Τρόϊκα) γιατί αποδεχόμενη τον μηχανισμό στήριξης (Δάνειο 110 δις ευρώ) έχει αποδεχθεί πολιτικές (μνημόνιο) που καθορίζουν την οικονομική και εθνική τους υπόσταση, καθορίζουν το μέλλον της χώρας σε συνθήκες υποτέλειας, είναι μία πορεία που χαρακτηρίστηκε «σπιράλ θανάτου».

Καλούνται, λοιπόν, να πληρώσουν την κρίση όσοι δεν ευθύνονται και να κερδίσουν όσοι ευθύνονται. Αυτή η πολιτική είναι η αποθέωση της κοινωνικής αδικίας.

Ασφαλώς και τίθεται το ερώτημα: Υπήρχε εναλλακτική πρόταση; Ήταν μονόδρομος; Υπήρχε λύση που θα απέτρεπε με τα υπάρχοντα οικονομικά δεδομένα, την προσφυγή στο μηχανισμό στήριξης; Σωτηρία ή χρεοκοπία;

Η απάντηση στο ερώτημα – δίλλημα είναι συσχετισμένη:

- I. Με τον βαθμό αποδοχής του εκβιασμού των Ευρωπαϊκών εταιριών.
- II. Με τον βαθμό ετοιμότητας και στελέχωσης της Κρατικής μηχανής.
- III. Με την αξιοπιστία και εμπιστοσύνη στο ρόλο της Τράπεζας Ελλάδος
- IV. Με την πολιτική βούληση για πραγματική ανακατανομή του Α.Ε.Π.
- V. Με την πολιτική βούληση για καίριο χτύπημα μεγάλων φοροφυγάδων.
- VI. Με την πολιτική βούληση για ειλικρινή ουσιαστική συνεννόηση και διάλογο με το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας και την κοινωνία.
- VII. Με το βαθμό απόδοσης και απόλυτου συντονισμού της κυβερνητικής μηχανής.
- VIII. Με της δυνατότητες διαπραγμάτευσης που είχε στην αρχή η κυβέρνηση για αναδιάρθρωση του χρέους (Η συσσώρευση του χρέους 2010-2015 καλύπτει το 50% περίπου).
- IX. Με τις αναπτυξιακές πρωτοβουλίες και το μέγεθος απορρόφησης του Ε.Σ.Π.Α. σε ταχύτατο χρόνο.
- X. Με την ανατροπή της πολιτικής λιτότητας που οδηγεί στην ύφεση και στο φαύλο κύκλο του στασιμοπληθωρισμού.

Επιβάλλεται λοιπόν εναλλακτικό σχέδιο δράσης **άμεσης** αναπτυξιακής παρέμβασης σε όλους τους τομείς παραγωγής (πρωτογενής, δευτερογενής, τριτογενής) με **αναβάθμιση του Δημόσιου τομέα σε ρόλο στρατηγικής σημασίας σε αυτή τη συγκυρία. Επιθετική πολιτική, ενίσχυση της ρευστότητας των μικρομεσαίων επιχειρήσεων και συνεταιρισμών που είναι η ραχοκοκαλιά της Ελληνικής οικονομίας, ενίσχυση της εγχώριας παραγωγής και των συγκριτικών πλεονεκτημάτων, στήριξη του διαθέσιμου εισοδήματος των νοικοκυριών και των εργαζομένων** για να αυξηθεί η συνολική ζήτηση και αλλαγή του καταναλωτικού προτύπου.

Αναβάθμιση και αναθέρμανση σημαίνει χτύπημα της διαφθοράς και της σπατάλης όπου υπάρχει, σημαίνει αποτελεσματικότητα του Δημόσιου και ανακατανομή του πλούτου. Αλλαγή στο φορολογικό σύστημα σημαίνει να πληρώνουν οι «έχοντες και διαφεύγοντες», όχι τα συνήθη θύματα.

Ανάπτυξη και ανακατανομή συμβαδίζουν. Όταν η φοροδιαφυγή έχει πάρει προκλητικές διαστάσεις, όταν έχουν αποτύχει όλες οι μέχρι σήμερα προσπάθειες να παταχθεί η φοροαποφυγή ειδικά στο χώρο των ελεύθερων επαγγελματιών, όταν έχουν καταρρεύσει οι φοροεισπρακτικοί μηχανισμοί και 5.382.329 φορολογούμενοι δηλώνουν ετήσιο ατομικό εισόδημα λιγότερο από 1.000 ευρώ, όταν η σχέση άμεσων – έμμεσων φόρων έχει διαμορφωθεί στο 1/1,56 η φορολογία των φυσικών προσώπων ήταν το 4,7% του Α.Ε.Π. το 2007, η δε φορολογία των Νομικών Προσώπων το 2,6%

του Α.Ε.Π., όταν οι άμεσοι φόροι το 2008 ήταν 7,7% του Α.Ε.Π. στην Ελλάδα έναντι 13,1% της Ευρωπαϊκής Ένωσης και οι φόροι από μισθούς και συντάξεις αντιστοιχούν στο 47,5% της συνολικής φορολογίας, έναντι 35% για τις επιχειρήσεις και το υπόλοιπο 17,5% στους λοιπούς (επιτηδευματίες, ελεύθερους επαγγελματίες) κτλ. **τότε είναι εθνική ανάγκη η ριζική ανατροπή του προηγούμενου άδικου φορολογικού συστήματος και η πάταξη της φοροδιαφυγής.**

Πρέπει να πληρώσουν όλοι ανάλογα με τη φοροδοτική τους ικανότητα με ένα σύστημα απλό, δίκαιο και αποτελεσματικό.

Ένα σύστημα αναδιανεμητικό, που θα καθιερώνει το πόθεν έσχες, τη λογιστική αποτύπωση σε όλους και θα συμπληρώνεται από αντικειμενικά κριτήρια.

Η αναβάθμιση των ελεγκτικών μηχανισμών, ο ηλεκτρονικός έλεγχος, η διασταύρωση και οι αυστηρές ποινές στη φοροδιαφυγή και διαφθορά είναι τα βασικά θεμέλια της προσπάθειας.

Το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής να είναι αξιόπιστο, να αποκαθιστά τη φορολογική δικαιοσύνη, να εμπνέει εμπιστοσύνη στους πολίτες και καλλιεργεί τη φορολογική συνείδηση.

Η αναπτυξιακή πολιτική και η αναθέρμανση της οικονομίας είναι απόλυτα συσχετισμένη με την φορολογική πολιτική και την επιτυχία περιορισμού των ελλειμμάτων.

4. Εισοδηματική πολιτική – νέο ενιαίο δίκαιο μισθολόγιο:

Σταθερό – διαχρονικό αίτημα του Δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος ήταν και είναι ένα νέο – ενιαίο – δίκαιο μισθολόγιο. Αυτό το αίτημα αποτελεί κεντρικό στρατηγικό στόχο για την παράταξή μας. Ένα μισθολόγιο χωρίς μισθολογικές ανισότητες, χωρίς διαφορετικές παροχές με τα ίδια τυπικά και ουσιαστικά προσόντα, χωρίς αδικίες και επιδόματα ανάλογα με τον κλάδο ή την υπηρεσία που ανήκει ο εργαζόμενος.

Η ανυπαρξία αξιόπιστης πολιτικής πρότασης των κυβερνήσεων τα τελευταία 30 χρόνια, παρά τη θετική παρέμβαση το 1985, οδήγησε στα σημερινά αδιέξοδα.

Η επιδοματική πολιτική με διάφορα επιδόματα σε κάθε χώρο, κυριάρχησε τα τελευταία χρόνια και δημιούργησε μια «μισθολογική αναρχία» στη Δημόσια Διοίκηση και «αδικίες» που πρέπει άμεσα να αντιμετωπιστούν.

«Γενικά» επιδόματα μέσα από τη δομή των μισθολογικών συστημάτων (επίδομα εξομάλυνσης, επίδομα απόδοσης κ.λ.π.), «κλαδικά» επιδόματα ανάλογα με τη συνδικαλιστική δύναμη και τις «πιέσεις» και «παροχές» επιδόματα μέσα από «ειδικούς» λογαριασμούς, που καταβάλλονταν κατά τη διακριτική ευχέρεια των Υπουργών.

Οι προσπάθειες που έγιναν το 1988, το 1996 και στο τέλος του 2003 (όλες επί κυβερνήσεων ΠΑ.ΣΟ.Κ.) για την ενσωμάτωση των επιδομάτων στον βασικό μισθό και αποκατάσταση των εσωτερικών (1/2) και εξωτερικών (1/3) σχέσεων δεν εξάλειψαν τις αδικίες, παρά το γεγονός ότι δόθηκαν (σε κάθε αλλαγή) πραγματικές αυξήσεις (πέραν του πληθωρισμού), ονομαστικές αυξήσεις στους βασικούς μισθούς και αυξήσεις στις συντάξεις (π.χ. αύξηση μικτή από 6%-9% στους μισθούς από 1-1-2004 (Ν. 3205/2003).

Το πόρισμα μια μικτής επιτροπής το 2003 (συμμετοχή επιστημόνων, εκπροσώπων Α.Δ.Ε.Δ.Υ. και εκπροσώπων του Υπουργείου Εσωτερικών) προσδιόριζε συγκεκριμένες πολιτικές και προτάσεις για την λύση του προβλήματος μέσα από ένα μεταβατικό στάδιο, που δεν έγιναν αποδεκτές από την τότε πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Οικονομικών.

Ήταν μια λανθασμένη πολιτική με μακροχρόνιες επιπτώσεις.

Ακολούθησε μια περίοδος 2005-2008 με συνεχείς υποσχέσεις της τότε κυβέρνησης για το νέο μισθολόγιο που έμειναν στα «χαρτιά» υποσχέσεις. Η επιδοματική πολιτική συνεχίστηκε πιο έντονα σε αυτό το διάστημα.

Το 2009 είχαμε «πάγωμα» βασικών μισθών. Μείωση στην ουσία των πραγματικών μισθών (αφαιρείται ο πληθωρισμός).

Η ονομαστική μείωση του εισοδήματος ενός Δημοσίου Υπαλλήλου θα είναι κατ' ελάχιστο το 2010 15-20%, Αθροιστικά **κατ' ελάχιστο όριο** 2009-2010 η πραγματική μείωση για κάθε ένα δημόσιο υπάλληλο ξεπερνά το 25% του εισοδήματός του με πληθωρισμό άνω του 5%.

Επόμενα μια νέα πολιτική, ένα νέο – ενιαίο – δίκαιο μισθολόγιο δεν μπορεί να γίνει όχημα για νέες περικοπές, νέες διαιρέσεις (παλαιοί - νέοι), νέα επιδοματική πολιτική και νέες αδικίες. Η προεκλογική δέσμευση για σταδιακή ενσωμάτωση όλων των επιδομάτων στο βασικό μισθό και αποκατάσταση των εσωτερικών και εξωτερικών σχέσεων πρέπει να γίνει πράξη.

Ο αποτελεσματικός έλεγχος και διαφάνεια από ένα ενιαίο κέντρο πληρωμών είναι το πρώτο βήμα για να αντιμετωπιστεί το μισθολογικό χάος. Πρέπει να ακολουθηθεί η απογραφή όλων των επιδομάτων και να δρομολογηθεί σταδιακά (3-5 χρόνια) μια δίκαιη λύση με την ενσωμάτωση όλων των επιδομάτων στο βασικό μισθό.

Ο τρόπος κατανομής της συνολικής επιδοματικής δαπάνης (2009) 4.788.366.031 ευρώ που αντιστοιχεί σε 3.020.936.610 ευρώ για τα επιδόματα των τακτικών Δημοσίων Υπαλλήλων (με το Ν. 3205/2003) και 1.767.429.421 ευρώ που αφορά Δημοσίου Υπαλλήλους με ειδικά μισθολόγια χωρίς χρονοεπίδομα (π.χ. δικαστικοί, στρατιωτικοί, σώματα ασφαλείας, γιατροί Ε.Σ.Υ., διπλωμάτες, μέλη Δ.Ε.Π. κ.λ.π.) είναι βασική προϋπόθεση για να λυθεί το πρόβλημα.

Το εγχείρημα αυτό φυσικά θα αντιμετωπίσει «εμπόδια». Τα Υπουργεία θα απολέσουν τα έσοδα των ειδικών λογαριασμών και χάνουν τη «δύναμη της ευελιξίας» προκειμένου να απορροφήσουν «συνδικαλιστικούς κραδασμούς».

Προβλήματα στη συνδικαλιστική συνοχή της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. με αντιπαραθέσεις σε κλάδους με «υψηλά» επιδόματα και κλάδους με «χαμηλά» επιδόματα.

Είναι χαρακτηριστικό, και ιστορικά καταγεγραμμένο, ότι πολλές φορές η συνολική προσπάθεια για ενιαίο μισθολόγιο, προσέκρουε ή ακυρωνόταν από τη στόχευση σε κλαδικά επιδόματα.

Οι παραταξιακές αντιπαραθέσεις, η κλαδική λογική, η εύκολη μεταφορά της ευθύνης είναι μερικές βασικές «αδυναμίες» που αφαιρούν διαπραγματευτική δύναμη από τη συνολικότερη παρέμβαση του συνδικάτου, που είναι απαραίτητος όρος για να επιβληθούν λύσεις (αυτού του μεγέθους).

Μια ισχυρή πολιτική και συνδικαλιστική βούληση συνδυασμένη με εξαντλητική διαπραγμάτευση και συνεννόηση σε όλα τα επίπεδα του συνδικαλιστικού κινήματος θα βοηθήσει καθοριστικά. **Η προσπάθεια είναι αρκετά δύσκολη αλλά τα αποτελέσματα από μία συμφωνία θα είναι καταλυτικά:**

1. Θα αυξηθούν (σε διάστημα 3-5 ετών) κατά Μ.Ο μέχρι και 50% οι βασικοί μισθοί (βασικός μισθός Υ.Ε. = 1.400 ευρώ).
2. Θα αυξηθούν τα επιδόματα εορτών και αδείας αντισταθμίζοντας τις περικοπές του 30%.
3. Θα αυξηθούν αναλογικά οι συντάξεις.
4. Θα αυξηθούν τα έσοδα των Ασφαλιστικών Ταμείων, ειδικά στη σημερινή συγκυρία.
5. Θα διαμορφωθούν νέα χαρακτηριστικά παρόμοια με εκείνα των μισθολογίων των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.
6. Θα καθιερωθεί ένα απλά λειτουργικό, αντι-γραφειοκρατικό, βιώσιμο, μισθολογικό σύστημα.
7. Θα υπάρξουν σοβαρές θετικές επιπτώσεις στην αποτελεσματικότητα και αναβάθμιση της Δημόσιας Διοίκησης.

7. Δημόσια Διοίκηση:

Ο Δημόσιος τομέας και οι εργαζόμενοι είναι σήμερα στο στόχαστρο. Μέσα σε ένα περιβάλλον που κυριάρχησαν οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές και επιδίωξαν και επιδιώκουν τη συρρίκνωση του Δημόσιου, τη μεταφορά ρόλων και πόρων στους ιδιώτες, την υποβάθμιση της λειτουργίας και της προσφοράς των Δημόσιων Υπηρεσιών στο κοινωνικό σύνολο, καλλιεργήθηκε συστηματικά η συνταγή να κτυπηθεί ο «δαίμονας» που λέγεται Δημόσιο.

Αναζητείται η αιτία της κρίσης στο «υπερδιογκωμένο», στο «σπάταλο», στο «αποτελεσματικό» κράτος, στα «υψηλά» επιδόματα, συντάξεις και μισθούς των Δημοσίων Υπαλλήλων, στη «μονιμότητα» των εργασιακών σχέσεων. **«Αντικρατιστές» εναντίον «κρατιστών».** Είναι γνωστός ο «μύθος» για το 1.000.000 Δημόσιους Υπαλλήλους. Η απογραφή επιβεβαίωσε τις θέσεις της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. για το μέγεθος του Δημοσίου, που είναι μικρότερο από το Μ.Ο. της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Α. Κεντρική Διοίκηση: 391.000 [α. 93.000 σε Υπουργεία-Περιφέρειες, β. 96.000 σε Νοσοκομεία, γ. 202.000 στην Εκπαίδευση].

Β. Ν.Π.Δ.Δ.: 47.000

Γ. Ο.Τ.Α: 90.000

Δ. Στρατιωτικοί: 84.000

Ε. Σώματα Ασφαλείας: 65.000

ΣΤ. Κληρικοί: 11.000

Είναι γνωστός ο «μύθος» για τις υψηλές αποδοχές των Δημοσίων Υπαλλήλων όταν το 80% των εργαζομένων έχει αποδοχές μεταξύ 1.000-1.500 ευρώ. Είναι γνωστή η επίθεση κατά των σταθερών εργασιακών σχέσεων (μονιμότητα) και η αντικα-

τάστασή της με ελαστικές σχέσεις εργασίας, π.χ. προγράμματα Stage, Ορισμένου Χρόνου, Εποχιακούς, Αορίστου Χρόνου κ.λ.π., που επιπρόσθετα δεν έχουν συνταξιοδοτική κάλυψη από τα Ταμεία του Δημοσίου.

Είναι βαθύτατες πολιτικές και ιδεολογικές επιλογές που στοχεύουν να ικανοποιήσουν τις αγορές, να αποσταθεροποιήσουν, να απορυθμίσουν και να αποδυναμώσουν το κοινωνικό κράτος.

Η πολιτική αυτή ξεπούλησε Δημόσιες επιχειρήσεις στο βωμό της εισπρακτικής λογικής χωρίς κανένα αποτέλεσμα για την οικονομική ανάπτυξη της χώρας, αναπτύχθηκαν εστίες διαφθοράς και διαπλοκής (Siemens, Βατοπέδι, κ.λ.π.) με συμμετοχές του ιδιωτικού κεφαλαίου και κρατικών παραγόντων, με «συναλλαγές» της εξουσίας και των «αόρατων» εξωπολιτικών κέντρων. **Είναι εκείνοι που είναι υπεύθυνοι για την κρίση και ταυτόχρονα είναι κατήγοροι του Δημοσίου.**

Βέβαια έχουμε κατ' επανάληψη μιλήσει για τις παθογένειες της Δημόσιας Διοίκησης στην Ελλάδα. Είναι γνωστό ότι τον πολίτη αλλά και τον εργαζόμενο στις υπηρεσίες της κρατικής μηχανής ταλαιπωρούν η γραφειοκρατία και η πολυνομία, η έλλειψη σύγχρονων τεχνολογιών κι άλλων υποδομών που θα επιταχύνουν τις λειτουργικές διαδικασίες.

Όμως το πρόβλημα της ουσιαστικής αλλαγής δεν είναι μόνο ζήτημα εκσυγχρονισμού των μέσων. Είναι και ζήτημα πολιτικής βούλησης που έχει σχέση με τη δημοκρατία, την αυτοτέλεια, το συγκεντρωτισμό, την αναξιοκρατία, τον κομματισμό στις επιλογές των στελεχών.

Ο τρόπος που αντιλαμβάνεται το σημερινό πολιτικό σύστημα το ρόλο της Δημόσιας Διοίκησης και ο τρόπος που αντιδρά αλλά και δέχεται η κοινωνία αυτές τις επιλογές, είναι συσχετισμένο με τη γενικότερη κατάσταση που σήμερα επικρατεί.

Η πολιτική ομηρία και η εκμετάλλευση χιλιάδων νέων για μια θέση εργασίας και μάλιστα Ορισμένου Χρόνου στο Δημόσιο, το εμπόριο της ελπίδας με τα συστήματα προσλήψεων τελείως αφερέγγυα, δραματοποιεί ακόμη περισσότερο το πρόβλημα.

Η διαμόρφωση συνείδησης στους εργαζόμενους αλλά και στην κοινωνία, ότι τα πάντα στη Δημόσια Διοίκηση λειτουργούν με το σύστημα των πελατειακών σχέσεων από την ημέρα του διορισμού μέχρι την ημέρα της συνταξιοδότησης, από τη διεκπεραίωση ενός απλού αιτήματος μέχρι τη λύση ενός δύσκολου ζητήματος ακυρώνει ουσιαστικά στην πράξη κάθε προσπάθεια για ποιοτική αναβάθμιση της Δημόσιας Διοίκησης.

Η λειτουργία και αποτελεσματικότητα της Δημόσιας Διοίκησης έχει μοχλό τον ίδιο τον εργαζόμενο.

Δεν μπορεί να στηριχθεί στο διαρκή έλεγχο και αυταρχισμό της διευθυντικής εξουσίας, αλλά στη συλλογικότητα, τη συνεργασία, την αλληλεγγύη, τη δημοκρατία, την επιμόρφωση, τη χαρά της εργασίας και δημιουργίας μέσα από προσδιορισμένα καθήκοντα και ευθύνες, συλλογικές και ατομικές.

Ο πολίτης δεν μπορεί να υποφέρει και να ταλαιπωρείται από τα γρανάζια της γραφειοκρατίας, δεν μπορεί να επιταχύνεται η εξυπηρέτησή του από τα «γρηγορόσημα» μιας μικρής μειοψηφίας που είναι επιλήσμονες του καθήκοντος και παραβιάζουν

αξίες, ηθικές αρχές, προσβάλλοντας τη συντριπτική πλειοψηφία των Δημοσίων Υπαλλήλων.

Η πρόταση για μια αποτελεσματικότερη Δημόσια Διοίκηση πρέπει να έχει πλαίσιο πολιτικών αρχών, στόχων και χρονοδιάγραμμα υλοποίησης. Πρέπει να προβλέπει αλλαγές στο περιβάλλον εργασίας, καθηκόντων και ευθυνών, ενίσχυση της περιφέρειας, ενίσχυση των υποδομών, απλοποίηση των διαδικασιών, διαφάνεια και αξιοκρατία στις υπηρεσιακές μεταβολές και στις προσλήψεις, αιρετή διοίκηση σε επίπεδο περιφέρειας, αύξηση των πόρων για Παιδεία, Υγεία, Κοινωνική Ασφάλιση, Πρόνοια, Ανεργία, ενίσχυση του Κοινωνικού Κράτους, διαρκή επιμόρφωση και κατάρτιση των υπαλλήλων, αποκέντρωση πόρων και αρμοδιοτήτων με σαφή προσδιορισμό για τη διευκόλυνση του πολίτη, αλλά και καλυτέρευση των εργασιακών σχέσεων του εργαζόμενου.

Κεντρικός στόχος η ποιοτική αναβάθμιση των Δημοσίων υπηρεσιών, η μεγαλύτερη προσβασιμότητα σε αυτές των πολιτών και ένα νέο ενιαίο-δίκαιο μισθολόγιο των Δημοσίων Υπαλλήλων.

Η φιλόδοξη μεταρρύθμιση με το όνομα «Καλλικράτης», θα έχει άμεση επίπτωση στο σύνολο του διοικητικού μηχανισμού της χώρας και στην καθημερινότητα του πολίτη, ειδικότερα στην Περιφέρεια. Στόχευση δεν είναι η διάλυση του κράτους αλλά η αποτελεσματικότερη λειτουργία του. Είναι γνωστό ότι ανασυγκροτείται η πρωτοβάθμια Τοπική Αυτοδιοίκηση με την συγχώνευση 1.034 Δήμων και Κοινοτήτων σε 340 Δήμους. Οι 54 Νομαρχιακές Αυτοδιοικήσεις συγχωνεύονται σε 13 Περιφέρειες που θα αποτελούν τον δεύτερο βαθμό της Τοπικής Αυτοδιοίκησης και η Κρατική Διοίκηση «αποσύρεται» από τις 13 διοικητικές Περιφέρειες και συγκροτείται σε 7 (αποκεντρωμένες Διοικήσεις).

Αυτή η απόφαση να προωθηθεί η Διοικητική Μεταρρύθμιση (Καλλικράτης) εν μέσω οικονομικής κρίσης με διαδικασία «τελεσίγραφου» και συσχετισμένη με το μνημόνιο δείχνει και την αναγκαιότητα για βαθύ –ριζικό μετασχηματισμό του κράτους σε κράτος επιτελείο – στρατηγείο. Ένα κράτος που πρέπει να διαχειρίζεται κεντρικά στρατηγικά θέματα και εθνικές πολιτικές όπως: άμυνα, εξωτερική πολιτική, δημόσια διοίκηση, δικαιοσύνη, οικονομία, παιδεία, υγεία και να μπορεί να μεταφέρει αρμοδιότητες οι οποίες δεν αποτελούν ευθύνη της κεντρικής διοίκησης αλλά ανήκουν στην αυτοδιοίκηση, όπως το Σύνταγμα ορίζει.

Μια τέτοια όμως μεταρρύθμιση πρέπει να συνοδεύεται:

1. Με επαρκή χρηματοδότηση και κάλυψη των υποχρεώσεων που κληροδοτούν οι σημερινοί Ο.Τ.Α.
2. Με συγκεκριμένο σχεδιασμό για ενσωμάτωση στην Περιφερειακή Αυτοδιοίκηση όλων των αναπτυξιακών και κοινωνικών κρατικών περιφερειακών λειτουργιών.
3. Με εφαρμογή αυστηρών κριτηρίων χωροταξικής ενότητας.
4. Με ανακατανομή και σαφή οριοθέτηση αρμοδιοτήτων.
5. Με πραγματική αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού της Αυτοδιοίκησης και

σεβασμό στον οικογενειακό προγραμματισμό και την μέχρι σήμερα υπηρεσιακή θέση του.

Οι αλλαγές πρέπει να διασφαλίσουν απόλυτα το σημερινό εργασιακό καθεστώς, να αξιοποιούνται τα προσόντα και η εμπειρία, των εργαζόμενων. Οι μετατάξεις θα πρέπει να είναι εθελοντικές, να παρέχονται κίνητρα. Σε διαφορετική περίπτωση να εφαρμόζονται συγκεκριμένα μοριοποιημένα κριτήρια (προσωπικά, οικογενειακά, διαμονής, υπηρεσιακά κ.λ.π.) από τα Υπηρεσιακά Συμβούλια. Η μισθοδοσία όλων των εργαζομένων στην Αυτοδιοίκηση (Α' και Β' βαθμού) να υπαχθεί στον κρατικό προϋπολογισμό και να αρθούν οι μισθολογικές ανισότητες που υπάρχουν μέχρι σήμερα. Η εφαρμογή της αλλαγής απαιτεί πρόβλεψη επαρκούς μεταβατικού διαστήματος (4-5 ετών) με στήριξη από διοικητικά κέντρα στη θέση των σημερινών Νομαρχιών.

Επίσης θα πρέπει να τονιστεί ότι η καθολική μεταφορά αρμοδιοτήτων της παραγωγικής κρατικής λειτουργίας στην Αυτοδιοίκηση και μάλιστα χωρίς καμιά προηγούμενη τεχνική αιτιολόγηση των αναγκών που θα προκύψουν, θα αποτελέσει το σπέρμα αποτυχίας του νέου θεσμού με τεράστιες κοινωνικοοικονομικές επιπτώσεις, ιδιαίτερα σήμερα που η χώρα διέρχεται μια από τις σημαντικότερες καμπές στην ιστορία της π.χ. Βαθμός λειτουργίας τεχνικών υπηρεσιών της Περιφέρειας και Νομαρχίας όπως σχεδιάστηκαν στα μέσα της δεκαετίας του 1990 με μεταφορά αρμοδιοτήτων από το Υ.ΠΕ.ΧΩ.Δ.Ε.

8. Ασφαλιστικό:

Το ασφαλιστικό συσχετίζεται με την γενικότερη κατάσταση της οικονομικής πολιτικής, τα ελλείμματα και τη σημερινή συγκυρία, τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις την ανεργία και την εισοδηματική πολιτική. Η κατάσταση στα Ασφαλιστικά Ταμεία διαρκώς χειροτερεύει αφού οι πραγματικές αιτίες ούτε στα όρια ηλικίας του ενεργού πληθυσμού, ούτε στο ύψος των συντάξεων των ασφαλισμένων οφείλονται αλλά στην εκτεταμένη εισφοροδιαφυγή στη λεηλασία των αποθεματικών των Ταμείων από τις Τράπεζες και το χρηματιστήριο, από τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, από την κακοδιοίκηση και την έλλειψη αποτελεσματικών οργανωτικών δομών και τεχνολογικής υποστήριξης.

Ειδικότερα προβλήματα στο χώρο των Δημοσίων Υπαλλήλων ήταν:

1. Η απαράδεκτη καθυστέρηση που μπορεί να φθάσει μέχρι το 2015 για την απονομή του εφάπαξ (Τ.Π.Δ.Υ.). Οι αιτήσεις ξεπερνούσαν τις 18.000 με απαιτούμενη δαπάνη άνω των 800 εκ. περίπου ευρώ μέχρι τις 31-12-2009. Μετά το κύμα «φυγής» λόγω ασφαλιστικού και στο τέλος του 2010 αναμένεται να φθάσουν τις 35.000 από 25.000 τον Αύγουστο του 2010. Η απαιτούμενη δαπάνη θα ξεπεράσει το 1,7 δις ευρώ. Τα ετήσια έσοδα του Ταμείου κυμαίνονται από 300-350 εκ., που σημαίνει διαρκής διεύρυνση του ελλείμματος με απρόβλεπτες επιπτώσεις για το μέλλον και την βιωσιμότητα του Ταμείου.

2. Η απόφαση του Ευρωδικαστηρίου (ΔΕΚ. C-559/07 26-3-2009) που έγινε Νόμος του κράτους με το νέο ασφαλιστικό, εξισώνει τα όρια ηλικίας ανδρών και γυναικών με αποτέλεσμα την αύξηση του ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης των γυναικών από 5 μέχρι 15 χρόνια. Η απόφαση αυτή ανατρέπει το Δημόσιο – Κοινωνικό χαρακτήρα της Κοινωνικής Ασφάλισης στο Δημόσιο. Το σύστημα δεν χαρακτηρίζεται πλέον ως κοινωνικό αλλά επαγγελματικής ασφάλισης, ανταποδοτικού χαρακτήρα.
3. Οι αλληπάλληλες καταγγελίες των συμβάσεων μεταξύ του Ο.Π.Α.Δ. και γιατρών – φαρμακοποιών και διαγνωστικών κέντρων, που έχει σοβαρές επιπτώσεις στην υγειονομική κάλυψη των Δημοσίων Υπαλλήλων και του δικαιώματος στην δωρεάν περίθαλψη.
4. Η διεύρυνση από χρόνο σε χρόνο του χρόνου αναμονής για την παροχή κύριας σύνταξης και επικουρικής σύνταξης από το Τ.Ε.Α.Δ.Υ. και το ΜΕΤΟΧΙΚΟ ΤΑΜΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ. Τα αποθεματικά των Επικουρικών Ταμείων καταγράφουν σοβαρές απώλειες από τη πτώση της χρηματιστηριακής αιτίας των επενδύσεων τους σε μετοχές και από το κύμα φυγής των εργαζομένων στο Δημόσιο (ξεπερνά το 150%)

Όπως γνωρίζουμε η κοινωνική προστασία στην Ελλάδα πραγματοποιείται μέσω τριών συστημάτων:

α. Του συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης, β. Του συστήματος Κοινωνικής Πρόνοιας, γ. Του Εθνικού Συστήματος Υγείας.

Το σύστημα της Κοινωνικής Ασφάλισης ουσιαστικά είναι ο πυλώνας της κύριας και επικουρικής ασφάλισης που έχει καθολικό, υποχρεωτικό και αναδιανεμητικό χαρακτήρα, έχει την κρατική προστασία και οι παροχές του δεν είναι ανάλογες με τις εισφορές των ασφαλισμένων, εξασφαλίζουν σύνταξη σε όλους ακόμη και σε εκείνους που δεν έχουν λόγω οικονομικής αδυναμίας να καταβάλουν εισφορές, στηριζόμενοι στην αλληλεγγύη των γενεών.

Ο πυλώνας της επαγγελματικής ασφάλισης και των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών δεν είναι σύστημα κοινωνικής ασφάλισης αλλά κεφαλαιοποιητικό – ανταποδοτικό σύστημα που επιστρέφει στον ασφαλισμένο, σύνταξη ή παροχές, ανάλογα με τις εισφορές του και τα κέρδη από την διαχείριση του κεφαλαίου. Δεν στηρίζεται στην αλληλεγγύη των γενεών, δεν έχει την κρατική προστασία και αναλαμβάνει κινδύνους που προκύπτουν από τον πληθωρισμό, τις υποτιμήσεις, τις χρηματιστηριακές κρίσεις και την πολιτική και οικονομική ανασφάλεια.

Η κύρια και επικουρική κοινωνική ασφάλιση είναι σύστημα Δημοσίου Δικαίου που είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο (άρθρο 55, παράγραφος 5 του Συντάγματος). Η κύρια ασφάλιση παρέχεται από φορείς που είναι Νομικό Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου. Η επικουρική παρέχεται από φορείς που είναι Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου και Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου.

Ο θεσμός της επαγγελματικής ασφάλισης με το Ν. 3029/2002 δίνει τη δυνατότη-

τα ίδρυσης Ταμείων Επαγγελματικής Ασφάλισης ως Νομικά Πρόσωπα Ιδιωτικού Δικαίου και διέπεται από τις ρυθμίσεις της οδηγίας της Ε.Ε. 2003/41/ΕΚ.

Αυτά τα Ταμεία ιδρύονται προαιρετικά ανά επιχείρηση, κλάδο ή κλάδους εργαζομένων και λειτουργούν με βάση το κεφαλαιοποιητικό σύστημα.

Η πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων και του νεοφιλελευθερισμού παραμερίζει το κράτος πρόνοιας, αποδυναμώνει τα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης, ενισχύει το ανταποδοτικό – κεφαλαιοποιητικό σύστημα ασφάλισης.

Αυτή την πολιτική βιώνουμε σήμερα και στην Ελλάδα. Βιώνουμε μία περίοδο αλλαγής του κοινωνικού μοντέλου. Οι «περίφημες μεταρρυθμίσεις» δεν γίνονται για τη βιώσιμη ανάπτυξη της χώρας και την κοινωνική συνοχή άλλα για την προώθηση των ιδιωτικοποιήσεων και τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές. **Όλα υπέρ των δυνάμεων της αγοράς.**

Μέσα σε αυτό το πεδίο της πολιτικής **οδηγούμαστε σε σύγκρουση των δυνάμεων της εργασίας με τις δυνάμεις της αγοράς.**

Κατασκευάζεται και οριοθετείται διεθνώς μία «δημοσιονομική ασφαλιστική κρίση» από τα διεθνή οικονομικά κέντρα π.χ. Δ.Ν.Τ, Π.Ο.Ε., ΚΟΜΙΣΣΙΟΝ, Κεντρική Ευρωπαϊκή Τράπεζα. Η κατασκευασμένη κρίση έχει πεδίο εφαρμογής και τη Χώρα μας.

Οι αλλαγές που σχεδιάζονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση δίνουν προτεραιότητα στην αλλαγή της δομής του συστήματος.

Πρωθείται ένα πανευρωπαϊκό σύστημα ασφάλισης δεσμευτικό για όλες τις χώρες μέλη που θα κυριαρχείται από τα ίδια χαρακτηριστικά:

1. Στο θέμα των εργατικών και εργοδοτικών εισφορών.
2. Στο εύρος της κάλυψης του πληθωρισμού (σύνολο πληθυσμού ή εξαρτημένα εργαζομένα).
3. Στο ποσοστό αναπλήρωσης, της έννοιας του συντάξιμου μισθού, της σύνδεσης των αυξήσεων των συντάξεων με τις αυξήσεις των μισθών.
4. Στην προώθηση των Επαγγελματικών Ταμείων.
5. Στην πρόωρη συνταξιοδότηση και των ορίων ηλικίας με κίνητρα.
6. Στην αξιοποίηση των αποθεματικών Ταμείων από τις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές.
7. Συμπλήρωση των συνταξιοδοτικών παροχών από την ιδιωτική ασφάλιση.

Σε μακροχρόνια βάση προτείνεται ένα σύστημα Αγγλικού τύπου ασφάλισης με τρεις πυλώνες. Ο ένας πυλώνας θα είναι μια μικρή κύρια σύνταξη για όλους ως δίχτυ προστασίας, που θα χρηματοδοτείται από τη γενική φορολογία, ένας δεύτερος πυλώνας θα είναι τα αυτοχρηματοδοτούμενα επαγγελματικά συνταξιοδοτικά ταμεία κεφαλαιοποιητικού – ανταποδοτικού χαρακτήρα και ένας τρίτος πυλώνας θα είναι η ιδιωτική ασφάλιση σε ιδιωτικές ασφαλιστικές επιχειρήσεις για να συμπληρώνουν την κύρια σύνταξη.

Διαχρονικά αναζητούσαν τρόπους περάσματος των «μεταρρυθμίσεων» που έχουν σχεδιαστεί στην Ευρωπαϊκή Ένωση.

Κατασκευάζαν επιχειρήματα που έχουν σχέση με ελλείμματα των Ταμείων, με τη δημογραφική εξέλιξη, με τη σχέση συνταξιούχων/εργαζομένων, κ.λ.π.

Τα αίτια όμως μιας κρίσης του συστήματος δεν προκύπτουν από τη δημογραφική εξέλιξη.

Είναι θέμα οικονομικής ανάπτυξης που θα απορροφά την ανεργία και θα δίνει θέσεις εργασίας σε μακροχρόνιο επίπεδο.

Είναι θέμα μορφής απασχόλησης, είναι θέμα ποσοστού αύξησης των κοινωνικών δαπανών για Παιδεία – Υγεία – Πρόνοια και δίκαιης κατανομής του εθνικού προϊόντος. Είναι θέμα ελέγχου και εξάλειψης της εισφοροδιαφυγής, ασφάλισης των μεταναστών, τεχνολογικού εκσυγχρονισμού της λειτουργίας των Ταμείων, αξιοποίησης με αποτελεσματικό τρόπο της κινητής και ακίνητης περιουσίας τους.

Η αυστηρή λιτότητα οδήγησε σε οικονομική στασιμότητα με επιπτώσεις στο βιοτικό επίπεδο, στην απασχόληση, στο ασφαλιστικό.

Όταν τα οικονομικά αποτελέσματα στο σύνολο της οικονομίας δεν είναι ανάλογα των στόχων, τότε οι όποιες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις **είναι πολιτικές στο κενό.**

Γνωρίζουμε ότι:

1. Οι εισφορές των εργαζομένων στην Ελλάδα είναι από τις υψηλότερες στην Ευρώπη.
2. Οι συντάξεις είναι από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη.
3. Τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης στην Ελλάδα είναι από τα υψηλότερα όρια συνταξιοδότησης στην Ευρώπη.
4. Ο αριθμός των ανασφάλιστων ως ποσοστό του συνόλου των απασχολούμενων είναι από τα υψηλότερα της Ευρώπης.
5. Δεν αποδίδονται από το κράτος και τους ιδιώτες προς τα Ταμεία τα οφειλόμενα χρέη.
6. Το ασφαλιστικό σύστημα χρηματοδοτεί με τα αποθεματικά του όλο το τραπεζικό σύστημα χωρίς ανάλογες αποδόσεις.
7. Το σύστημα επιβαρύνεται με παροχές καθαρά κοινωνικού και προνοιακού χαρακτήρα.
8. Η αύξηση των δαπανών στους κλάδους Υγείας είναι προϊόν αδιαφάνειας με τα ιδιωτικά συμφέροντα και τους προμηθευτές.
9. Η λειτουργική ανεπάρκεια. Η έλλειψη υποδομών και ολοκληρωμένων συστημάτων μηχανογράφησης, η έλλειψη διασταύρωσης στοιχείων δεν βοηθά στην κατάρτιση αναλογιστικών μελετών με αξιοπιστία, που θα στηρίζονται σε πραγματικά δεδομένα και όχι υποθέσεις εργασίας.

Το ασφαλιστικό έχει ταξική διάσταση και η θέση του έχει σαφώς ιδεολογικό προσανατολισμό ως ζήτημα διανομής του εισοδήματος και πλούτου μεταξύ της εργασίας και του κεφαλαίου.

Το ασφαλιστικό σύστημα δεν κρίνεται μόνο βάσει δημοσιονομικών δεδομένων γιατί η κοινωνική ασφάλιση είναι η καρδιά της κοινωνικής πολιτικής.

Η βιωσιμότητα του συστήματος δεν αντιμετωπίστηκε με διεύρυνση των πηγών χρηματοδότησης (π.χ. κέρδη τραπεζών, φόρος μεγάλης ακίνητης περιουσίας, σύλληψη της εισφοροδιαφυγής, αδήλωτη εργασία, αποτελεσματική αξιοποίηση κινητής και ακίνητης περιουσίας των Ταμείων και προσλήψεις μονίμων Δημοσίων Υπαλλήλων στη θέση των συνταξιοδοτούμενων, αντί των προσλήψεων με μερική απασχόληση και stage χωρίς ασφάλιση).

Αντίθετα υιοθετήθηκε η δοκιμασμένη διαχρονικά και αποτυχημένη πολιτική της μείωσης των συντάξιμων αποδοχών και η διαρκής αύξηση των ορίων ηλικίας.

Ασφαλιστικά μέτρα, βίαια, σκληρά που ξεπερνούν τη λογική, που αυξάνουν προκλητικά τα όρια ηλικίας, ειδικότερα στις μητέρες με ανήλικα παιδιά, που ακρωτηριάζουν τις συντάξεις σε όλα τα επίπεδα, που μετατρέπουν προοπτικά τη σύνταξη σε βοήθημα, που μεταφέρουν το δημογραφικό και οικονομικό κίνδυνο στον ίδιο τον εργαζόμενο.

Σε περιόδους που κυριαρχεί η ελαστική σχέση εργασίας και η ασυνέχεια στην απασχόληση οι αυριανοί συνταξιούχοι και όσοι προλάβουν να συνταξιοδοτηθούν με 40-52 χρόνια εργασιακό βίο (συνυπολογίζονται προοπτικά και 7 χρόνια αύξηση του προσδόκιμου ζωής μέχρι το 2060, σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης) θα μεταπέσουν σε κατάσταση φτώχειας.

Η ανακατανομή που έγινε μέσω του ασφαλιστικού, έγινε σε βάρος των χαμηλών και μεσαίων κοινωνικών τάξεων.

9. Για την Υγεία και Ασφάλεια στην Εργασία:

Η ανεξέλεγκτη οικονομική δραστηριότητα στο όνομα ξεπεράσματος της κρίσης θα φέρει βαριά πλήγματα σ' όλη τη σφαίρα προστασίας του ανθρώπου. Είτε αυτό είναι εργασία σταθερή με πλήρη μισθολογικά και ασφαλιστικά δικαιώματα, είτε γενικότερα στη ποιότητα ζωής, όπου εντάσσεται το περιβάλλον και η προστασία της υγείας του πληθυσμού.

Το ανεκτίμητο και πολύτιμο αγαθό «η ανθρώπινη ζωή» σήμερα είναι τίποτα μπροστά στα κέρδη των αγορών.

Η σύσταση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής της 19-9-2003 σε συνάρτηση με την προηγούμενη Σύσταση 90/326/ΕΟΚ της Επιτροπής της 22-5-1990 σχετικά με τον Ευρωπαϊκό κατάλογο των επαγγελματικών ασθενειών αναφέρεται αναλυτικά σε μέτρα και στόχους των κρατών – μελών για την ελαχιστοποίηση εμφάνισης επαγγελματικών ασθενειών και την αποφυγή εργατικών ατυχημάτων, στα πλαίσια διασφάλισης της υγείας των εργαζομένων στο μεγαλύτερο κατά το δυνατόν βαθμό.

Στις 22 και 23-9-2008 Η Παγκόσμια Οργάνωση Υγείας διοργάνωσε στο Ελσίνκι διάσκεψη με τη συμμετοχή των κρατών – μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του Ευρωπαϊκού Οργανισμού για την Ασφάλεια και Υγεία στην Εργασία, της Διεθνούς Επιτροπής για την Επαγγελματική Υγεία, της Διεθνούς Ομοσπονδίας Εμπορίου και του Διε-

θνούς Γραφείου Εργασίας με περιεχόμενο το Παγκόσμιο Σχέδιο Δράσης για την υγεία των εργαζομένων της Π.Ο.Υ. 2008-2017.

Το νομικό πλαίσιο που υπάρχει σε Ευρωπαϊκό και Εθνικό επίπεδο για τη διασφάλιση της υγείας και της σωματικής ακεραιότητας των εργαζομένων είναι πλούσιο.

Όμως η εφαρμογή αυτού του νομοθετικού πλαισίου καθυστερεί και στον Ιδιωτικό και στον Δημόσιο τομέα.

Μάλιστα στο Δημόσιο τομέα, που θα έπρεπε να είναι και ο κατ' εξοχήν αρμόδιος φορέας για τη καλή πρακτική εφαρμογή της κείμενης νομοθεσίας η υστέρηση είναι τραγική.

Δυστυχώς επί σειρά ετών οι κυβερνήσεις έδωσαν προτεραιότητα στην δημιουργία και ανάπτυξη Εξωτερικών Υπηρεσιών Προστασίας Πρόληψης (ΕΞ.Υ.Π.Π.) και όχι στη δημιουργία δομών Εσωτερικών Υπηρεσιών Προστασίας Πρόληψης (ΕΣ.Υ.Π.Π.) στα πλαίσια του Δημόσιου τομέα υπηρεσιών υγείας, ούτε στη λειτουργία τμημάτων Ιατρικής της Εργασίας, συγχρόνως με τη δημιουργία θέσεων ΔΕΠ Ιατρικής της εργασίας στις Ιατρικές Σχολές της χώρας.

Για αυτό σήμερα είναι ελάχιστοι οι εξειδικευμένοι γιατροί εργασίας σε σχέση με τις ανάγκες για την κάλυψη του συνόλου των εργαζομένων.

Δυστυχώς δεν εντάχθηκε το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο για την Υγεία και Ασφάλεια στην Εργασία στο γενικότερο πλαίσιο της εργατικής νομοθεσίας και δεν αναδείχθηκε το διεκδικητικό πλαίσιο για την διασφάλιση της υγείας και της σωματικής ακεραιότητας των εργαζομένων.

Γι' αυτό και προτείνουμε συγχρόνως με τη λειτουργία του Σ.Υ.Α.Ε. για θέματα εναρμόνισης με την κοινοτική νομοθεσία, να υπάρξουν συγκεκριμένες ενέργειες και δράσεις, ώστε να πάψει να παρανομεί το Δημόσιο ως εργοδότης στο τομέα της Υγείας και Ασφάλειας των Εργαζομένων:

- Την οριστική διευθέτηση της εκκρεμότητας στο ΚΕΣΥ σχετικά με τη μεταβατικότητα των γιατρών εργασίας.
- Το χαρακτηρισμό του Ινστιτούτου Ερεύνης Νοσημάτων Θώρακος, Υγιεινής και Ασφάλειας της Εργασίας ως Εθνικού Κέντρου Αναφοράς για τα ζητήματα υγείας, υγιεινής και ασφάλειας της εργασίας.
- Την έναρξη εφαρμογής πρωτοκόλλου για την καταγραφή των εργατικών ατυχημάτων και των επαγγελματικών ασθενειών.
- Τη δημιουργία κλάδου ασφάλισης επαγγελματικού κινδύνου.
- Την επέκταση του θεσμού των εργατικών ατυχημάτων και επαγγελματικών ασθενειών και για τους/τις εργαζόμενους/-ες στο Δημόσιο, το Ν.Π.Δ.Δ. και τους Ο.Τ.Α.
- Τη στελέχωση του Σ.ΕΠ.Ε. και των Κ.Ε.Π.Ε.Κ. με εξειδικευμένους Γιατρούς Εργασίας και Τεχνικούς Ασφαλείας με παράλληλη ενίσχυσή τους ανά περιφέρεια ανάλογα με την επικινδυνότητα των παραγωγικών δραστηριοτήτων.

- Τη λειτουργία διαπιστευμένων εργαστηρίων για μετρήσεις βλαπτικών παραγόντων (διοξίνες, ίνες αμιάντου, κτλ.).
- Τη σύσταση τμημάτων Υ.Α.Ε. ανά ΔΥΠΕ, όπως στο Ν. 3329/2005, άρθρο 4, περ. 1, εδαφ. Γ, γ. προβλέπεται, όπως επίσης και στο άρθρο 21 του ν. 3370/2005 αναφέρεται ότι καταργούνται στους οργανισμούς των νοσοκομείων οι τομείς Κοινωνικής Ιατρικής και δημιουργούνται τομείς Δημόσιας Υγείας, όπου εκτός των άλλων έχουν και την ευθύνη για την υγιεινή και ασφάλεια της εργασίας, όχι μόνο των εργαζομένων των νοσοκομείων, αλλά και των εργαζομένων των επιχειρήσεων της γύρω περιοχής.

Επισημαίνουμε ότι οι παραπάνω προτάσεις δεν είναι απλή καταγραφή αιτημάτων, αλλά η ουσία για την εφαρμογή της νομοθεσίας για την Υγεία, Υγιεινή και Ασφάλεια της Εργασίας.

Χρειάζεται να περάσουμε από την αποσπασματική στην ολιστική αντιμετώπιση.

10. Υγεία:

Οι Υπηρεσίες Υγείας αντί να βελτιώνονται απαξιώνονται, υποβαθμίζονται.

Η χρηματοδότηση του Ε.Σ.Υ. συρρικνώνεται χρόνο με το χρόνο και από 3% του Α.Ε.Π. έχει πέσει 2,8% το 2008 και 2009.

Η Δημόσια χρηματοδότηση προέρχεται από τον κρατικό προϋπολογισμό που κυμαίνεται από 2,5%-2,9% ως ποσοστό του Α.Ε.Π. και από τα ταμεία υγείας που κυμαίνεται από 2% - 2,5%. Η συνολική δημόσια χρηματοδότηση δεν έχει υπερβεί το 5,1% ως ποσοστό του Α.Ε.Π. Η χώρα μας δαπανά 1.080 ευρώ ανά πολίτη για υπηρεσίες υγείας – πρόνοιας, ενώ η Σουηδία 2.100 ευρώ ανά πολίτη.

Η συρρίκνωση του προγράμματος Δημοσίων επενδύσεων κατά 40% στερεί το Ε.Σ.Υ. από έργα συντήρησης και εκσυγχρονισμού. Οι ελάχιστες νέες υποδομές προγραμματίζονται μέσω **Συμπράξεων Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα (Σ.Δ.Ι.Τ.)** με κύρια χαρακτηριστικά το υψηλό κόστος, τη χαμηλή ποιότητα υπηρεσιών, τη συμμετοχή του πολίτη στο κόστος περίθαλψης, τον κρυφό δανεισμό του Δημοσίου.

Ο ιατροτεχνολογικός εξοπλισμός δεν αναβαθμίζεται, ο σύγχρονος παραμένει αναξιοποίητος, ο Δημόσιος Τομέας και σε αυτό το πεδίο έχει μετατραπεί σε ουραγό του Ιδιωτικού Τομέα.

Η Ελλάδα είναι η μοναδική χώρα της Ευρώπης των 27 που έχει τις πλέον ιδιωτικοποιημένες υπηρεσίες Υγείας – Πρόνοιας. Τα τελευταία στοιχεία της EUROSTAT μας κατατάσσουν στην πρώτη θέση από πλευράς Ιδιωτικών Δαπανών με 55% και 45% Δημόσιες Δαπάνες. Ο αντίστοιχος Μ.Ο. στις Ευρωπαϊκές χώρες είναι 32% Ιδιωτικές Δαπάνες και 68% Δημόσιες.

Το κόστος της ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ που δεν το πληρώνει κανείς και εμφανίζεται ως ΧΡΕΗ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ με σκοπό να πλήξουν, να δυσφημήσουν και να απαξιώσουν τη μεγάλη προσφορά του Εθνικού Συστήματος Υγείας.

Ο Ιδιωτικός τομέας εκμεταλλεύεται την προνομιακή μεταχείριση στο πεδίο της

χρηματοδότησης και αντλώντας όρους από το σύστημα Δημόσιας Ασφάλισης, αναπτύσσεται ραγδαία. Επιλέγει πεδία δραστηριοποίησης με υψηλό κέρδος και χαμηλό κόστος. Επενδύει στο χειρουργικό τομέα, την υψηλή βιοϊατρική τεχνολογία την πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας, τη διάγνωση και την αποκατάσταση. Αντίθετα η συμμετοχή του στην εκπαίδευση, την επείγουσα ιατρική και τη Νοσοκομειακή περίθαλψη παθολογικών περιστατικών είναι μικρή. Στηρίζει τη στελέχωση και λειτουργία του στην αφαίμαξη των ικανών στελεχών του Δημόσιου τομέα στους οποίους προσφέρει ικανοποιητικά συμβόλαια. Η προκλητή ζήτηση Ιατρικών – Νοσηλευτικών πράξεων, η προκλητή συνταγογράφηση, η κατάχρηση της βιοϊατρικής τεχνολογίας, λεηλατούν τα αποθεματικά του Δημόσιου Συστήματος ασφάλισης και του κλάδου Υγείας των Ταμείων, τα οποία γίνονται προβληματικά και συντηρούν τα υπερκέρδη του ιδιωτικού τομέα υγείας.

Οι επιπτώσεις της υποχρηματοδότησης είναι ορατές στις υποδομές, στον ιατροτεχνολογικό εξοπλισμό, στις προμήθειες, στις αμοιβές, στη στελέχωση.

Τα χρέη διογκώνονται, η γραφειοκρατία μεγαλώνει, τα Νοσοκομεία εκπέμπουν SOS, καθώς υπάρχουν καθυστερήσεις στην προμήθεια του αναγκαίου υγειονομικού υλικού. Οι προμηθευτές εκβιάζουν το σύστημα για να εξοφληθούν τα υπερτιμολογημένα προϊόντα που έχουν προσφέρει.

Το Διοικητικό μοντέλο δεν ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις των καιρών. Είχαμε οπισθοδρόμηση σε παραδοσιακές μορφές Διοίκησης, περασμένων δεκαετιών και ξεπερασμένων λογικών ειδικότερα την πενταετία 2004-2009.

Ειδικά την περίοδο εκείνη είχαμε απευθείας αναθέσεις έργων, κατατμήσεις έργων, προμήθειες εξωσυμβατικών, εκτίναξη κόστους ιδιωτικών συνεργείων. Η αποτυχία στην εισαγωγή της πληροφορικής, του διπλογραφικού συστήματος, σφαιρικών προϋπολογισμών κ.α. ήταν συνειδητή προσπάθεια υποβάθμισης.

Ο πολίτης ταλαιπωρείται και στρέφεται στον ιδιωτικό τομέα. Το 70% των ιδιωτικών δαπανών οφείλεται κυρίως σε δαπάνες πρωτοβάθμιας φροντίδας.

Οι πλούσιες υποδομές που παραλήφθηκαν από την επέκτασή τους κατά 80% τη δεκαετία 1994-2003 δυστυχώς δεν αξιοποιήθηκαν προς όφελος του πολίτη. Νέα Νοσοκομεία, πτέρυγες, Τ.Ε.Π., Μ.Ε.Θ., χειρουργικά τραπέζια υπολειτουργούν. Σε πολλά νοσοκομεία αντί για ανάπτυξη έχουμε συρρίκνωση λειτουργιών (ΑΤΤΙΚΟ, ΝΙΚΑΙΑ, ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ, ΑΓΛΑΪΑ ΚΥΡΙΑΚΟΥ, ΡΙΟ, ΠΕΠΑΓΝΗ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥΠΟΛΗΣ και σε άλλα μικρότερα Νοσοκομεία).

Τα κονδύλια για προσλήψεις βαίνουν μειούμενα από το 2004.

2004	100 εκατ. Ευρώ για προσλήψεις.
2005	70 εκατ. Ευρώ για προσλήψεις.
2006	30 εκατ. Ευρώ για προσλήψεις.
2007-2008-2009	10 εκατ. Ευρώ για προσλήψεις.

Αντί για μόνιμες προσλήψεις έχουμε ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων για ρουσφετολογικές τακτοποιήσεις ημετέρων. STAGE – ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΙ – ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΟΙ – ΕΛΑΠΙ – ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ, είναι οι νέες μορφές απασχόλησης

που υποβαθμίζουν την ποιότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών. Η εντατικοποίηση της εργασίας είναι καθημερινή υπόθεση, με επιπτώσεις στους λειτουργούς της υγείας και τους πολίτες. Η εργατική νομοθεσία παραβιάζεται συστηματικά.

Η απουσία Κέντρων Υγείας αστικού τύπου καθώς και η υποβάθμιση της λειτουργίας των Κέντρων Υγείας των ημιαστικών και αγροτικών περιοχών έχουν καταστήσει το Ε.Σ.Υ. Νοσοκομειοκεντρικό.

Η ανισότητα στην κατανομή κλινών και γιατρών μεταξύ κέντρου και περιφέρειας, αναπαράγεται και στο εσωτερικό των υγειονομικών περιφερειών. Έτσι δημιουργείται το φαινόμενο του ράντζου στα Νοσοκομεία των μεγάλων αστικών κέντρων, ενώ σε Περιφερειακά νοσοκομεία έχουμε κενά κρεβάτια.

Από όλα όσα προαναφέρθηκαν προκύπτει ήδη ότι πολλά από τα υφιστάμενα προβλήματα είναι χρόνια και ακόμα δεν έχουν επιλυθεί στην πράξη. Επιπλέον πρέπει να υπογραμμιστεί ότι δεν έχουν εφαρμοστεί αποτελεσματικά οι Νόμοι που διέπουν το Ελληνικό Σύστημα Υγείας.

Ως ζήτημα κρίσιμης σημασίας θεωρείται η επεξεργασία μιας πολιτικής που έχει σχέση με το ανθρώπινο δυναμικό (ιατροί, νοσηλευτές, διοικητική υποστήριξη των νοσοκομείων, τις κτηριακές υποδομές και τον εξοπλισμό, τη χρηματοδότηση, την ποιότητα, την πρωτοβάθμια και τριτοβάθμια Δημόσια Υγεία, την ιατροκοινωνικότητα, την ψυχική υγεία και την ιατροφαρμακευτική αγωγή.

Επίσης οι βασικοί στόχοι που τίθενται είναι:

1. Χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό πρέπει να αυξηθεί στο 6% του Α.Ε.Π.
2. Χρηματοδότηση των Ασφαλιστικών Ταμείων για έγκαιρη καταβολή των οφειλών προς τα Νοσοκομεία.
3. Ανάπτυξη του Υγειονομικού χάρτη με οριοθέτηση και ορθή χωροταξική κατανομή των αναγκών σε όλα τα επίπεδα του Υγειονομικού συστήματος (υποδομές, εξοπλισμός, ανθρώπινο δυναμικό).
4. Η εισαγωγή του διπλογραφικού συστήματος, των σφαιρικών και τμηματικών προϋπολογισμών. Εισαγωγή μηχανογράφησης. Ηλεκτρονική διαχείριση κλινών.
5. Εξυγίανση του κυκλώματος Νοσοκομειακών Προμηθειών.
6. Προνοσοκομειακή Φροντίδα Ε.Κ.Α.Β. (πανελλαδική συγκρότηση – ολοκλήρωση).
7. Πρωτοβάθμια Φροντίδα Υγείας (οικογενειακός γιατρός, περιφερειακή αγροτικά ιατρεία, Κ.Υ. Αγροτικού – Αστικού τύπου, Δημόσια Διαγνωστικά Κέντρα).
8. Δευτεροβάθμια – Τριτοβάθμια Νοσοκομειακή Περίθαλψη με υψηλή ποιότητα.
9. Νοσοκομεία Αποκατάστασης – Γηριατρικά Νοσοκομεία.

10. Επιτελικός ρόλος του Υ.Υ.Κ.Α.
11. Οι ΔΥΠΕ πρέπει να αποτελέσουν επιτελικά όργανα σχεδιασμού και παραγωγής πολιτικής.
12. Αυτοτέλεια και αυτάρκεια των Υγειονομικών Περιφερειών σε υπηρεσίες Υγείας – Πρόνοιας.
13. Διατήρηση της Νομικής υπόστασης των μονάδων Υγείας – Πρόνοιας.
14. Δημιουργία και εφαρμογή σαφώς οριοθετημένου καθηκοντολογίου ανάλογα με την ειδικότητα και το εκπαιδευτικό επίπεδο (ιατρών, νοσηλευτών, διοικητικού προσωπικού κτλ).
15. Αναβάθμιση των κτηριακών, υλικοτεχνικών υποδομών, της βιοϊατρικής τεχνολογίας, του μηχανολογικού – ξενοδοχειακού εξοπλισμού των Μονάδων Υγείας
16. Χάρτης δικαιωμάτων των ασθενών. Ενεργοποίηση θεσμικού πλαισίου για την ουσιαστική προάσπισή τους
17. Πιστοποίηση της ποιότητας και αποτελεσματικότητας των παρεχόμενων υπηρεσιών
18. Το Ε.Σ.Υ. πρέπει να αποκτήσει σύγχρονο μοντέλο διοίκησης. Ανάθεση της διοίκησης σε εξειδικευμένα στελέχη αποδεδειγμένης επαγγελματικής ικανότητας.
19. Ανάπτυξη της έρευνας και επιδότηση των εργαστηρίων με σαφή και αναγνωρισμένα ερευνητικά αποτελέσματα.
20. Πλήρης λειτουργίας του συνόλου των Μ.Ε.Θ. μέσω εξειδικευμένων προσλήψεων προσωπικού αποκλειστικά και μόνο για τις εν λόγω μονάδες.
21. Άμεση ανάγκη για την εφαρμογή στην πράξη μέτρων για την αντιμετώπιση των ελλείψεων σε υπηρεσίες και σε εξειδικευμένες δομές μακροχρόνιας φροντίδας. Τα μέτρα αυτά περιλαμβάνουν τη δημιουργία δομών ψυχικής μέριμνας για την παιδική και εφηβική ηλικία που λείπει σήμερα στην χώρα μας. Καθώς και την πλήρη μηχανογράφηση όλων των εκφάνσεων διακίνησης του φαρμάκου.
22. Οικογενειακός γιατρός.
23. Θέσεις αντιμετώπισης των εφημεριών και του προβλήματος της λίστας και της αναμονής.
24. Μισθολογική αναβάθμιση των εργαζομένων στο Ε.Σ.Υ.

11. Πρόνοια:

Η συζήτηση για τα όρια του κράτους Πρόνοιας προσανατολίζεται σε λογική δρα-

στικής συρρίκνωσης και μάλιστα σε περιόδους μεγάλης οικονομικής κρίσης, αύξησης της ανεργίας, αύξησης των ηλικιωμένων, περικοπής των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, αύξησης των οικονομικών μεταναστών, αύξησης των πασχόντων από νέες ασθένειες, έκρηξη στη χρήση ναρκωτικών, αύξησης των τροχαίων ατυχημάτων κ.α.

Ο εθελοντισμός, η φιλανθρωπία, οι μη κυβερνητικές οργανώσεις και ο ιδιωτικός φορέας, έχουν αναλάβει σχεδόν αποκλειστικά να υποκαταστήσουν την πολιτεία, η οποία αρκείται σε ρόλο παρατηρητή και επιδιαιτητή.

Η υποχρηματοδότηση τα τελευταία χρόνια έλαβε δραματική μορφή και είναι η βασική αιτία της διαρκούς υποβάθμισης και διάλυσης των δομών της πρόνοιας. Η πρόνοια είναι ο φτωχός συγγενής των κονδυλίων του προϋπολογισμού. Η έλλειψη προσωπικού είναι δραματική και θέτει σε κίνδυνο την ασφαλή λειτουργία των Προνοιακών μονάδων. Η απουσία επιστημονικού προσωπικού ολοκληρώνει το τοπίο της επικίνδυνης λειτουργίας των υπηρεσιών πρόνοιας. Οι πολιτικές αποασυλοποιήσεις δεν προχώρησαν καθώς απαιτούν νέες υποδομές και εξειδικευμένο προσωπικό.

Η έντονη λογική του εθελοντισμού και η εμπλοκή των μη κερδοσκοπικών, μη κυβερνητικών οργανώσεων, χωρίς αντικειμενικό σύστημα αξιολόγησης, χωρίς κανόνες διαφάνειας, στην πιστοποίηση και τα χρηματοδοτικά πρωτόκολλα των προγραμμάτων που διαχειρίζονται, μετατοπίζουν διαρκώς το πεδίο ευθύνης των υπηρεσιών πρόνοιας και την υποβαθμίζουν σε αλληλεγγύη. Η εμπλοκή ακόμη και κερδοσκοπικών φορέων αλλά και του ιδιωτικού τομέα στην αποϊδρυματοποίηση, αποκατάσταση, επανένταξη, Νοσηλευτική φροντίδα και ανακουφιστική αγωγή ασθενών, χωρίς όρους και προϋποθέσεις στις τεχνικές προδιαγραφές, στην ποιότητα του ανθρώπινου δυναμικού, στις υποδομές, υποβαθμίζει, εκχωρεί και ιδιωτικοποιεί περαιτέρω τις υπηρεσίες πρόνοιας.

Η αξιοποίηση των κοινοτικών πόρων δεν γίνεται με γνώμονα τις πραγματικές ανάγκες των Δημοσίων Υπηρεσιών Πρόνοιας, αλλά σε λογική ενίσχυσης των ανταγωνιστών της και με επικοινωνιακό τρόπο.

Βασικοί στόχοι που τίθενται είναι:

1. Γενναία χρηματοδότηση με αύξηση των δαπανών. Αξιοποίηση των πόρων του Γ' Κ.Π.Σ., δέσμευση πόρων από το Δ' Κ.Π.Σ. για αναβάθμιση υπηρεσιών.
2. Ανάπτυξη Εθνικού Συστήματος Πρόνοιας.
3. Διασφάλιση του Δημόσιου και Κοινωνικού Χαρακτήρα των Υπηρεσιών Πρόνοιας.
4. Έμφαση σε πολιτικές πρόληψης και αγωγής υγείας και όχι αποκατάστασης.
5. Επέκταση της κατ' οίκων φροντίδας, της αποασυλοποίησης και προστασίας των Α.Μ.Ε.Α.

12. Εκπαίδευση - Παιδεία:

Στη σύγχρονη κοινωνία με τις αυξημένες απαιτήσεις και ανάγκες ο ρόλος της παιδείας αποδεικνύεται με κάθε ευκαιρία ως πρωταγωνιστικός.

Η βελτίωση του εκπαιδευτικού συστήματος πολύ συχνά προτείνεται ως αναγκαία προϋπόθεση για την επίτευξη προόδου σε κρίσιμους τομείς της κοινωνικής και οικονομικής ζωής, όπως η απασχόληση και η ανάπτυξη, ο πολιτισμός, η κοινωνική συμβίωση και η αποδοχή της διαφορετικότητας.

Η εκπαίδευση, δηλαδή, πρέπει να δίνει στα άτομα μια εικόνα για τον πολύπλοκο κόσμο μας που βρίσκεται σε συνεχή εξέλιξη και ταυτόχρονα να παρέχει την πυξίδα που θα τα βοηθήσει να πορευτούν με ασφάλεια μέσα σε αυτόν.

Για αυτό πρέπει να στοχεύει:

α. Να μάθει στο άτομο πώς να μαθαίνει, δηλαδή πώς να αποκτά τα εργαλεία κατανόησης του κόσμου με την ευρεία έννοια του,

β. Να του μάθει πώς να ενεργεί (πράττει), έτσι ώστε να μπορεί να είναι παραγωγικό στο χώρο του,

γ. Να του μάθει πώς να ζει μαζί με τους άλλους, δηλαδή πώς να συμμετέχει και να συνεργάζεται μαζί τους και

δ. Να του μάθει πώς να υπάρχει, μάθηση που προκύπτει από τις τρεις προηγούμενες.

Η αποτελεσματικότερη σύνδεση σχολείου – κοινωνίας και η ποιοτική βελτίωση του παρεχόμενου εκπαιδευτικού έργου προϋποθέτουν τόσο την οικονομική αναβάθμιση, επαγγελματική και επιστημονική των εκπαιδευτικών ικανότητα, όσο και την πολιτική βούληση για ένα προοδευτικότερο και αποτελεσματικότερο εκπαιδευτικό δημόσιο σύστημα.

Η εκπαίδευση αποτελεί αναντικατάστατο αγαθό που η μη απόκτησή του κατά την παιδική ηλικία οδηγεί σε κοινωνικές, ανισότητες, αναπαράγει τη κοινωνική διαστρωμάτωση για αυτό η κατοχυρωμένη συνταγματική υποχρέωση για δωρεάν δημόσια παιδεία, πρέπει να γίνει πράξη, πρέπει να αποτελεί κεντρική προτεραιότητα της εκπαιδευτικής πολιτικής.

α. Προσχολική αγωγή:

Το Νηπιαγωγείο είναι η βάση της κοινωνικοποίησης του παιδιού και ως τούτου η σημασία και η σωστή εφαρμογή των προγραμμάτων λειτουργίας του είναι ιδιαίτερα σημαντική. Θα πρέπει να δοθεί έμφαση στην προσχολική εκπαίδευση και να γίνει υποχρεωτική η διετής προσχολική αγωγή. Η αναβάθμιση του κοινωνικού ρόλου του Νηπιαγωγείου θα μπορέσει να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το πρόβλημα των εργαζόμενων γονέων και με την εκπόνηση νέων προγραμμάτων, θα καταστήσει δυνατή την αναβάθμιση της ποιότητας της παρεχόμενης εκπαίδευσης.

β. Πρωτοβάθμια εκπαίδευση:

Βασική κατεύθυνση της εκπαιδευτικής πολιτικής πρέπει να είναι μια νέα σύγχρονη οργάνωση και λειτουργία του Δημοτικού Σχολείου, με στόχο να καταστεί η σχολική μονάδα, ο εκπαιδευτικός και πολιτιστικός πυρήνας των δράσεων.

Τα σημαντικότερα ζητήματα που αφορούν τόσο τις προκλήσεις με παιδαγωγική σημασία, όσο και τις ανάγκες των οικογενειών, είναι η λειτουργία των ολοήμερων

σχολείων προσχολικής και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Στους βασικούς σκοπούς του ολοήμερου σχολείου πρέπει να περιλαμβάνονται εξίσου γνωστικοί, παιδαγωγικοί και κοινωνικοί σκοποί. Να προωθεί ταυτόχρονα την ανάπτυξη της πολιτιστικής γνώσης των μαθητών (θεατρική αγωγή, μουσική παιδεία, χορός, εικαστικά) και να ενισχύει δράσεις σε καίριους τομείς της καθημερινής ζωής (λ.χ. αγωγή καταναλωτή και περιβάλλοντος).

Να προωθεί την:

- Παραπέρα επέκταση – ενίσχυση του ολοήμερου σχολείου.
- Δημιουργική απασχόλησή των μαθητών.
- Ανάπτυξη κλίσεων και ενδιαφερόντων.
- Ανάπτυξη κριτικής σκέψης και υπευθυνότητας.
- Ασφαλή φύλαξη και φροντίδα τους (κυρίως των μαθητών μικρότερων τάξεων).
- Προετοιμασία των μαθητών στα βασικά μαθήματα της επόμενης μέρας.

Έτσι θα δημιουργηθεί ελεύθερος χρόνος για τους μαθητές, θα εξαλειφτεί η ανάγκη για πρόσθετες δαπάνες σε εξωσχολικές δραστηριότητες και θα περιοριστούν οι κοινωνικές ανισότητες.

γ. Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση:

Η δευτεροβάθμια εκπαίδευση πρέπει να παρέχει στους μαθητές τις γνώσεις που είναι αναγκαίες **είτε** για να μετάσχουν αμέσως μετά την αποφοίτησής τους στο οικονομικό, πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι της χώρας (αγορά εργασίας) **είτε** για να εισαχθούν στα εκπαιδευτικά ιδρύματα της μεταδευτεροβάθμιας ή τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Ο αρμονικός συνδυασμός της απόκτησης βασικών γνώσεων εξοικείωσης των μαθητών με την τεχνολογία με το ανθρωπιστικό περιεχόμενο των σπουδών αποτελεί επίσης υψηλή προτεραιότητα για το εκπαιδευτικό μας σύστημα, ώστε να διαμορφώνονται πολίτες που θα αξιοποιούν την τεχνολογία χωρίς να αλλοτριώνονται από αυτήν.

Βασική προϋπόθεση για όλα αυτά αποτελεί το να είναι τα σχολεία φιλικά προς όσους σπουδάζουν σε αυτά και σε όσους εργάζονται σε αυτά. Το σχολείο πρέπει να ελκύει τον μαθητή και τον εκπαιδευτικό, να διαθέτει την απαραίτητη υποδομή και να αποτελεί ένα κύτταρο κοινωνικής ζωής και συνάντησης της εκπαιδευτικής κοινότητας αλλά και της τοπικής κοινωνίας.

Η παρεχόμενη γνώση των μαθητών πρέπει να συμβαδίζει με το περιεχόμενο που δίνουμε στην ανάπτυξη με σεβασμό στο περιβάλλον.

Ο μαθητής της β/θμιας εκπαίδευσης πρέπει να λαμβάνει την κατάλληλη ενημέρωση και συμβουλευτική για θέματα επαγγελματικού προσανατολισμού, για να αποφασίσει τις κατάλληλες επιλογές του.

Στα αναλυτικά προγράμματα πρέπει να διαχέονται οι καινοτομίες που απαντούν στις ευρύτερες αλλαγές που συμβαίνουν στην επιστήμη, στην κοινωνία και θα συνδέουν τη θεωρία με την πράξη.

Προοπτική μας είναι οι μαθητές της εκπαίδευσης ανάλογα με τις κλήσεις και τα ενδιαφέροντά τους να επιλέξουν τον τύπο λυκείου που θα τους οδηγήσει στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση (Γενικό Λύκειο) ή στην αγορά εργασίας - Τριτοβάθμια εκπαίδευση (Τεχνολογικό Λύκειο).

Το Τεχνολογικό Λύκειο, να είναι ισότιμο με τους άλλους τύπους Λυκείου (τρία έτη σπουδών). Για όλα αυτά ο μαθητής και ο εκπαιδευτικός πρέπει να αποτελέσουν τους βασικούς συντελεστές της εκπαιδευτικής αλλαγής.

Είναι ανάγκη λοιπόν να γίνουν βαθιές τομές στο εκπαιδευτικό μας σύστημα σε όλα τα επίπεδα (πρωτοβάθμια, δευτεροβάθμια, τριτοβάθμια με:

1. Αύξηση των δαπανών για την παιδεία 5% και 2% του Α.Ε.Π. για την έρευνα.
2. Διαρκή βελτίωση της ποιότητας της παρεχόμενης Δημόσιας εκπαίδευσης.
3. Ουσιαστική επιστημονική, επαγγελματική και οικονομική αναβάθμιση του εκπαιδευτικού.
4. Θεσμοθέτηση 12χρονης υποχρεωτικής εκπαίδευσης στη δευτεροβάθμια.
5. Καθιέρωση δίχρονης υποχρεωτικής προσχολικής αγωγής.
6. Ενίσχυση και αναβάθμιση της εκπαίδευσης για τα άτομα με ειδικές ανάγκες.
7. Σύνθεση του σχολείου με την κοινωνία και τις δραστηριότητές της.
8. Αυτονομία της σχολικής μονάδας.
9. Προώθηση νέων κτηριακών δομών, εργαστηριακός εξοπλισμός, δικτύωση των σχολικών μονάδων.
10. Ανάπτυξη του διαπολιτισμικού χαρακτήρα της εκπαίδευσης.
11. Λειτουργία σχολικών μονάδων με 20 μαθητές ανά τμήμα και αναλυτικά προγράμματα που θα λαμβάνουν υπόψη τις ιστορικές – γεωγραφικές ιδιαιτερότητες του τοπικού, φυσικού και κοινωνικού περιβάλλοντος.
12. Ρύθμιση των θεμάτων των διορισμών και των υπηρεσιακών μεταβολών των εκπαιδευτικών Α'/θμιας και Β'/θμιας εκπαίδευσης.
13. Αλλαγή του συστήματος εισαγωγής στην Τριτοβάθμια εκπαίδευση. Προοπτικά κατάργηση των πανελλαδικών εξετάσεων. Το σύστημα να βασίζεται στο απολυτήριο λυκείου με όλες τις απαραίτητες ασφαλιστικές δικλείδες εγκυρότητας, αξιοπιστίας και αντικειμενικότητας.

13. Συλλογικές διαπραγματεύσεις στο Δημόσιο:

Το δικαίωμα των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων αναδείχτηκε ως κυρίαρχο αίτημα του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος. Η διεκδίκηση των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων πήρε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά για την ανατροπή αντιλήψεων και ιδεοληπτικών εμμονών ως προς την εξουσιαστική σχέση κράτους – Δημοσίου Υπαλλήλου.

Η μονομερής μονοπωλιακή κρατική εξουσία προσδιορισμού των όρων και συνθηκών εργασίας των Δημοσίων Υπαλλήλων εθεωρείτο ως οιοονεί κοινωνικοπολιτική νομοτέλεια.

Στα πλαίσια αυτά αξιοποιήθηκαν θεωρίες, νομολογίες και ερμηνείες αναφερόμενες στην ιδιομορφία της δημοσιοϋπαλληλικής σχέσης και στον χαρακτήρα της, ως εξουσιαστικής και όχι συμβατικής. Η δε διαρκής επίκληση του συμφέροντος της υπηρεσίας ή του γενικότερου συμφέροντος αποτελούσε το άλλοθι για την απουσία κάθε διαδικασίας ουσιαστικού διαλόγου, για θέματα των εργασιακών σχέσεων στο Δημόσιο, της αμοιβής, των διορισμών, των οργανικών θέσεων.

Οι ιδεοληψίες, θεωρίες και αντιλήψεις αυτές για το χαρακτήρα της δημοσιοϋπαλληλικής σχέσης εξυπηρετούν ακόμη την εμμονή του πολιτικού συστήματος να θεωρεί ως εκλογικό λάφυρο το Δημόσιο και να αναπτύσσει τα ένοχα πελατειακά πλέγματά του σ' αυτό.

Η εμμονή, η επιμονή και ο αγώνας του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος στη διεκδίκηση του συλλογικού δικαιώματος των διαπραγματεύσεων οδήγησε αρχικά στην επικύρωση με ομοφωνία από τη Βουλή των Διεθνών Συμβάσεων Εργασίας 151 και 154 αναγκαία προϋπόθεση για ρύθμιση του δικαιώματος και μετέπειτα στη ψήφιση του Νόμου 2738/1999 που για πρώτη φορά καθιέρωνε το δικαίωμα των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων.

Όσο το πλαίσιο των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων όπως ψηφίστηκε δεν εξέφρασε τις θέσεις, προτάσεις και επιδιώξεις του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος. Ήταν και είναι ισχυρά περιοριστικό στο εύρος εφαρμογής, στα περιεχόμενά του, στα όργανα διαμεσολάβησης.

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι κατά τη διαδικασία ψήφισης του Νόμου στη Βουλή η επιχειρηματολογία όλων σχεδόν των κοινοβουλευτικών εκπροσώπων των κομμάτων ήταν, ότι το σύνταγμα θέτει περιορισμούς ως προς τους κρίσιμους όρους απασχόλησης των Δημοσίων Υπαλλήλων, τις οργανικές θέσεις και ιδιαίτερα τους μισθούς και τις αμοιβές και ότι αυτά δεν μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο συλλογικών διαπραγματεύσεων, παρέπεμπαν δε όλοι στην οριστική επίλυση του ζητήματος με θεσμικό τρόπο στην τότε επικείμενη αναθεώρηση του συντάγματος.

Τόσο το περιοριστικό περιβάλλον του Νόμου όσο και οι παραμένουσες αντιλήψεις του πολιτικού συστήματος ως προς τη σχέση κράτους – Δημοσίων Υπαλλήλων αποτυπώνονται στο γεγονός ότι στα δέκα χρόνια από τη ψήφιση του Νόμου δεν κατέστη δυνατό να υπογραφεί ούτε μία Γενική Συλλογική Σύμβαση.

Ο αγώνας του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος για γνήσιες συλλογικές διαπραγματεύσεις, η διαρκής ανάδειξη του θέματος διαμόρφωσε τους όρους για άρση και των επικαλούμενων συνταγματικών περιορισμών. Με την **αναθεώρηση του Συντάγματος το 2001 κατοχυρώνεται με την παράγραφο 3 του άρθρου 22 με ευθύ τρόπο το δικαίωμα των Συλλογικών Διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο**, η δε μελέτη που διεξήχθη από τις δομές της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. τεκμηριώνει απόλυτα (επιστημονικά, νομικά, πολιτικά) τις θέσεις της Α.Δ.Ε.Δ.Υ. **Οι θέσεις αυτές έχουν πάρει τη μορφή σχεδίου Νόμου από την Α.Δ.Ε.Δ.Υ.**

Σήμερα η απαίτηση και ο αγώνας για προώθηση, νομοθέτηση και υλοποίηση του νέου συστήματος Συλλογικών Διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο, **είναι στόχος επίκαιρης και στρατηγικής σημασίας για το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα.**

Είναι στόχος με ιδεολογικά, κοινωνικά, πολιτικά και αναπτυξιακά χαρακτηριστικά, στόχος διεξόδου από το γενικευμένο κρισιακό περιβάλλον.

Θέτει το πολιτικό σύστημα ενώπιον των ευθυνών του ως προς την αξιοπιστία των φορέων του που σχεδόν ομόφωνα στη Βουλή προέβαλαν τη θέση ότι η άρση των συνταγματικών εμποδίων άνοιγε το δρόμο για ουσιαστικές συλλογικές διαπραγματεύσεις στο Δημόσιο, αναγνωρίζοντας ότι τούτο θα αποτελούσε τομή για αλλαγή αντιλήψεων και πρακτικών στην λειτουργία της Δημόσιας Διοίκησης και του ίδιου του πολιτικού συστήματος.

Οι συλλογικές διαπραγματεύσεις παρέχουν δυνατότητες, μηχανισμούς και νομικές δεσμεύσεις για περιορισμό των μονομερών ρυθμίσεων, των αυθαιρεσιών στην άσκηση των πολιτικών. Η συμμετοχή των εργαζόμενων στη διαμόρφωση και υλοποίηση των δημόσιων πολιτικών μπορεί να περιφρουρηθεί και να αναβαθμιστεί ο χαρακτήρας των δημόσιων υπηρεσιών ώστε να συμβάλλουν στην αναγκαία οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη της χώρας.

Η θεσμοθέτηση ουσιαστικού συστήματος συλλογικών διαπραγματεύσεων μπορεί να αποτελέσει στη συγκυρία, μηχανισμό περιφρούρησης, επανάκτησης και διεύρυνσης των δικαιωμάτων των εργαζόμενων στο Δημόσιο. Το δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα μέσα από τους αγώνες του και την εφαρμογή ενός νέου συστήματος συλλογικών διαπραγματεύσεων στο Δημόσιο **(και όχι απλώς διαβούλευσης)** μπορεί να επανακαθορίσει στρατηγική, τακτική, στόχους, λειτουργία και δράση. Οι αγώνες πρέπει να έχουν αποτελέσματα που να διαφυλάσσουν και να διευρύνουν τα δικαιώματα των εργαζομένων.

14. Η πολιτική συγκυρία και το συνδικαλιστικό κίνημα:

Είναι διάχυτη στην κοινωνία η απογοήτευση, η ανασφάλεια, ο φόβος που μετεξελίσσεται αργά αλλά σταθερά σε οργή, θυμό και επιθετικότητα.

Η ουσιαστική χρεοκοπία των νέο-φιλελεύθερων πολιτικών που ακολουθήθηκαν και η ανάδειξη του μνημονίου σε υπερ-νόμο του κράτους, πάνω από την κυβέρνηση και το σύνταγμα, θέτει σε σοβαρή αμφισβήτηση πλέον την πολιτική αξιοπιστία.

Η κοινωνία φαίνεται ότι βρίσκεται υπό πολιορκία. Οι επικοινωνιακές τακτικές δεν έχουν τύχη και η διαπίστωση μιας τραγικής πραγματικότητας ότι η Ελλάδα έγινε πειραματόζωο της Τρόϊκα δυναμιτίζει ακόμη παραπέρα την κατάσταση. Είμαστε ήδη μια αιχμάλωτη Δημοκρατία, με τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους κυρίως να δέχονται διαδοχικά κτυπήματα στο εισόδημά τους, στα ασφαλιστικά τους δικαιώματα, στο βιοτικό τους επίπεδο.

Κατακτήσεις δεκαετιών παίρνονται πίσω με συνοπτικές διαδικασίες. Τα διλήμματα χρησιμοποιήθηκαν για το «αναγκαίο» πέρασμα όλων των μέτρων που περιγρά-

φονται στο μνημόνιο, τα χρέη μοιράζονται εξίσου επί δικαίων και αδίκων και η ύφεση συνεχίζει να βαθαίνει.

Οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, τα χαμηλά και μεσαία κοινωνικά στρώματα ήδη βρίσκονται αντιμέτωποι με την ακρίβεια, την ανεργία και μια νέα φορολογία λόγω της υστέρησης των φορολογικών εσόδων.

Νέες πραγματικές απώλειες του εισοδήματος το 2011 λόγω πληθωρισμού, των περικοπών των επιδομάτων, του παγώματος των βασικών μισθών, των έμμεσων φόρων. Η οικονομία κινείται στη σφαίρα του στασιμοπληθωρισμού, ύφεση για 2^η χρονιά και μείωση του ακαθάριστου προϊόντος μέχρι 4% με πληθωρισμό που καλπάζει με ρυθμό άνω του 5%, μείωση των δημοσίων επενδύσεων κατά 36% και των ιδιωτικών επενδύσεων κατά 17%.

Παράλληλα στο «αναθεωρημένο» μνημόνιο που υπεγράφη στις 6 Αυγούστου του 2010 μεταξύ Τρόικας και Υπουργείου Οικονομικών και είναι η «συνέχεια» του μνημονίου του Μαΐου προβλέπονται ριζικές αλλαγές στην αγορά εργασίας.

Αναμόρφωση των συλλογικών διαπραγματεύσεων στον ιδιωτικό τομέα, υπερίσχυση των επιχειρησιακών συμβάσεων έναντι των κλαδικών και των επαγγελματικών ενώσεων, και άνοιγμα ξανά του ασφαλιστικού.

Νέα αξιολόγηση των επιπτώσεων στα κύρια και επικουρικά ταμεία **με αβέβαιο μέλλον για την επικουρική ασφάλιση.**

Οι εξαγγελόμενες ιδιωτικοποιήσεις στις Δ.Ε.Κ.Ο. σε συσχετισμό με απολύσεις Αορίστου Χρόνου σε ορισμένα Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου διευρύνουν το μέτωπο κατά του Δημόσιου Τομέα.

Το μισθολόγιο ετοιμάζεται να γίνει όχημα νέας λιτότητας. Απέναντι λοιπόν σ' αυτό που έρχεται το μαζικό κίνημα πρέπει να ξεπεράσει τους αιφνιδιασμούς, την απαξίωση, τις αγκυλώσεις και την εσωστρέφεια. Αυτή τη στιγμή δεν έχουν νόημα οι διαχωριστικές παραταξιακές συγκεντρώσεις και οι κλαδικές διαιρέσεις.

Οι ενωτικές κινητοποιήσεις (Γ.Σ.Ε.Ε. – Α.Δ.Ε.Δ.Υ.) που έγιναν το τελευταίο εξάμηνο του 2010 ήταν κατά μέσο όρο και σε μαζικότητα και σε συχνότητα (10 απεργίες) οι μεγαλύτερες των τελευταίων 20 ετών.

Όμως και πάλι εμφανίστηκαν αδυναμίες, αστοχίες τακτικής και απουσίες ολόκληρων κλάδων. Έτσι δεν ολοκληρώθηκε μια προοπτική αναστροφής και ανατροπής που διαγραφόταν κυρίως με τις καταλυτικές κινητοποιήσεις της 5^{ης} και της 20^{ης} Μαΐου.

Είναι φανερό ότι στους εργαζόμενους δεν μπορούν να επιβληθούν οι επικοινωνιακές και ισοπεδωτικές λογικές για τη δυναμική και την αξία του συνδικαλιστικού κινήματος, **αλλά είναι επίσης ορατό ότι το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας βρίσκεται στην πιο δύσκολη θέση μετά τη μεταπολίτευση.**

Η επίθεση και η αμφισβήτηση που δέχεται από διάφορα «κέντρα» θεσμικά και εξωθεσμικά που επιθυμούν την συντριβή του έχει πάρει χαρακτήρα μετωπικό.

Είναι σαφές ότι η οποία αντίσταση του κινήματος δεν διευκολύνει το πέρασμα πολιτικών και μέτρων που αφαιρούν δικαιώματα και περικόπτουν τα εισοδήματα.

Επόμενα επιζητείται μια ταπεινωτική ήττα που θα λειτουργήσει υπέρ των δυνά-

μεων της αγοράς και του νεοφιλελευθερισμού, μια ήττα που θα είναι σε βάρος της μισθωτής εργασίας και στον Ιδιωτικό και στο Δημόσιο Τομέα για πολλά χρόνια.

Ταξική αναγκαιότητα επιβάλλει την ενωτική απόκρουση αυτών των επιθέσεων, σε ένταση και μαχητικότητα ανάλογη της έντασης και σκληρότητας της επίθεσης.

Η μέχρι σήμερα αμυντική στάση δεν έδωσε την δυνατότητα της αντεπίθεσης ούτε διαμόρφωσε όρους ανατροπής πολιτικών που πλήττουν τους εργαζόμενους.

Αν η «κυρίαρχη τάξη» και οι «εκφραστές συμφερόντων» δεν νοιώσουν καταλυτικά την δύναμη των εργαζομένων, δεν θα υποχωρήσουν, θα διεκδικούν συνεχώς και θα επιβάλλουν χωρίς τέλος τις επιλογές τους.

Δεν υπάρχει διέξοδος σε αυτή την υποχώρηση, δεν υπάρχει δυνατότητα διαφυγής και η μόνη λύση είναι η πολιτική αντίσταση μέσα από τα συνδικάτα.

Η συζήτηση λοιπόν πρέπει να καταλήγει, **σε πρόταση για μια στρατηγική νίκης που θα προβλέπει τρόπους ενεργοποίησης των εργαζομένων και ειδικότερα των νέων**, τρόπους μαζικής και ουσιαστικής συμμετοχής στη δράση και στην διαμόρφωση θέσεων και πολιτικών στα κινήματα.

Η θεραπεία των σημερινών αδυναμιών και της απομαζικοποίησης, απαιτεί αλλαγή πορείας απαιτεί αξιόπιστα συνδικαλιστικά στελέχη που θα αγωνίζονται για τα ταξικά συμφέροντα εκείνων που εκπροσωπούν, **απαιτεί αποφάσεις θετικές που θα ενώνουν και δεν θα διαιρούν.**

Η αυτόνομη πολιτική ταυτότητα και η πολιτικοποιημένη δράση του κινήματος είναι οι κινητήριες δυνάμεις για να ανατρέψει τους σημερινούς κοινωνικούς συσχετισμούς, είναι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την μαζικότητα και την αποτελεσματικότητα.

Είναι γνωστές οι παραταξιακές αντιπαραθέσεις εκλογικών σκοπιμοτήτων που πολλές φορές επιδρούν αρνητικά, είναι γνωστές οι κομματικές παρεμβάσεις στήριξης αντίστοιχων επιλογών, είναι γνωστές οι επαναλαμβανόμενες διαχρονικά διεκδικητικές θέσεις χωρίς τις λύσεις, είναι γνωστοί οι οργανωτικοί κατακερματισμοί και η απουσία ουσιαστικής συμμετοχής των μελών στα κέντρα λήψης των αποφάσεων.

Βασικές αξίες, για την λειτουργία του συνδικαλιστικού κινήματος, όπως αλληλεγγύη, συλλογικότητα, ανιδιοτέλεια, σεβασμός στην ιδεολογική διαφορετικότητα, δημοκρατική λειτουργία, αξιοπιστία, ειλικρίνεια, αγωνιστικότητα κ.τ.λ. αποτελούν καθοριστικό παράγοντα για την αξιακή, οργάνωση και πολιτική αναγέννηση του συνδικαλιστικού κινήματος.

Είναι η προωθητική δύναμη που θα απεγκλωβίσει δυνάμεις και θα αφυπνίσει συνειδήσεις για να αλλάζουν τα δεδομένα, για να μπορεί να γίνει το συνδικαλιστικό κίνημα αξιόπιστο και αξιόμαχο.

Ζητείται ένα αξιακό, κινηματικό, συνδικαλιστικό ρεύμα που θα ξεπερνά τις πελατειακές «σχέσεις», τις κομματικές «υποτέλειες», τις κυβερνητικές «εξυπηρετήσεις» και θα αγωνίζεται σε όλα τα επίπεδα, με διάρκεια. Όχι παθητική στάση και ανοχή από την θέση του «καναπέ».

Παράλληλα απαιτείται ένα πλαίσιο πολιτικών που θα οριοθετεί επακριβώς την

προοδευτική εναλλακτική λύση (π.χ. ανακατανομή και ανάπτυξη) απέναντι στην κρίση και στα προβλήματα.

Οι διεκδικήσεις και τα αιτήματα να είναι τα συμπεράσματα επίμονων συζητήσεων και διαλόγων (**όχι απλή διαδικτυακή διαβούλευση**) στο εσωτερικό του κινήματος.

Τα προοδευτικά κόμματα, τα συνδικάτα, η Τοπική Αυτοδιοίκηση είναι θεσμοί της Δημοκρατίας, ολοκληρωμένοι και οργανωμένοι, που προϋποθέτουν την ενεργή συμμετοχή των μελών τους.

Δυστυχώς στην Ελλάδα τα πολιτικά κόμματα θεωρούσαν και θεωρούν τους εαυτούς τους «απόλυτη οντότητα» και μονοπωλούν την πολιτική και τις επιδιώξεις των εργαζομένων, με αποτέλεσμα η πολιτική να περιορίζεται στο κράτος και την κυβέρνηση.

Αυτή η επέμβαση αφαιρούσε και αφαιρεί το αναγκαίο οξυγόνο πολιτικής και οργανωτικής ανάπτυξης του συνδικαλιστικού κινήματος.

Το πρόβλημα της αξιοπιστίας, της αποτελεσματικότητας της συλλογικής λειτουργίας και της αντιπροσωπευτικότητας που παρατηρείται στο κίνημα είναι συσχετισμένο με τη γενικότερη λειτουργία των θεσμών. Με αυτή την έννοια της συνολικής αναγέννησης και αναζωογόνησης και ανανέωσης το συνδικαλιστικό κίνημα μπορεί να ανταποκριθεί στις νέες ανάγκες και να διαπεράσει τις παλιές εξαρτήσεις, αντιλήψεις και συντηρητικές λογικές για τη λειτουργία και γενικότερη δράση του.

Ένα νέο πολιτικό και οργανωτικό σχέδιο, με τεχνολογική στήριξη, με ταυτόχρονη ανάπτυξη των υποδομών και εξασφάλισης της οικονομικής αυτοδυναμίας, θα διαμορφώσει το πλαίσιο. (αξιακό σύστημα, πολιτικές θέσεις, οργανωτικό) για την νέα στρατηγική του συνδικαλιστικού κινήματος.

Σε αυτή τη προσπάθεια ο ρόλος της παράταξης της Π.Α.Σ.Κ.-Δ.Υ. θα είναι καθοριστικός και πρωταγωνιστικός.

Αθήνα, 25 Σεπτεμβρίου 2010

Η Γραμματεία της Π.Α.Σ.Κ.-Δ.Υ.